
Aurora

---

84 - 89 kapitola

Zuzana Zrneková

---

www.zuzanazrnekova.sk

© 2024

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší.

Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli. Ďakujem za neopakovateľné chvíle s vami.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2024

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Célie a Nole podstupujú skúšku lásky – nájsť a vstúpiť do samého srdca Thary lásky. Táto skúška preveruje najmä schopnosť spolupráce páru. Skúšku zvládli veľmi dobre a nenechali sa zmiast' záludnosťami pri hľadaní tejto Thary.

Pri návrate z Thary lásky ich zastihne búrka, ktorú prečkajú v jednom Mhenea dome. Célie tu spoznáva mladú nešťastnú dievčinu. Prvý krát zažíva silný vhl'ad čo v skutočnosti mladá žena potrebuje a necháva sa ním viesť.

Opäť raz to Célie ťahá do lesa. Zažíva náročné okamihy v blízkosti kríkov hanami a nakoniec nachádza zvláštny prameň s iskrivou vodou.

V nečakanom rozhovore s Timom Célie dochádza k dôležitému poznaniu rodinnej histórie. Kým Tim sa jej zveruje, že zrejme Juliette bola jeho dieťaťom, Célie mu odhaľuje, že zomrelo len jedno dieťa. Juliette a jej mama boli dvojčky.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
84 – Jazierko	04
85 – Lagúna	11
86 – Nový život	17
87 – Zmätok	22
88 – Púť	29
89 – Osada liečiteľov	36

84 - Jazierko

Netušila som, čo všetko toto odhalenie prinesie. No, pozorovala som na Timovi, ako nakoniec zvažnel. Zašiel za súčasnou vodkyňou zemských, aby jej odhalil možnú pravdu. Nik to nečakal a ja najmenej, hoci som toľko krát počula, že sa vo mne snúbia kvality zemských vyvolených a vyvolených svetla. Ich dary, ktoré sa takto prepletajú len zriedka. Aj o Timovi to hovorili, hoci bol zemským vyvoleným.

Timo bude musieť predstúpiť pred Mhinoru. Vždy keď Aurorania počali a priviedli na svet dieťa mimo Aurory, nebolo to jednoduché. Potomkovia mali tiež svoje práva, život na Aurore im nemohol byť odopretý, no nikdy nebolo jasné, s čím sa potomok vráti. Vždy dúfali, že bude mať vštepené hodnoty Aurory, no spoločnosť v ktorej vyrastali ich mohla ovplyvniť aj iným smerom.

Bola som moc rada, že prv ako Hena a Zulu odišli, mala som príležitosť hovoriť s ním o odhalení, ktoré sme s Timom urobili. Napokon, Zulu sa stal takým dôverníkom rodinných tajomstiev, keď sme ich pred niekoľkými

mesiacmi začali neplánovane rozplietat'. Poznamenal, že to muselo byť naozaj silné, čo ich k sebe ťahalo.

“Ak bola ich láska ale taká silná, ako to, že teda nie sú spolu?” - bola moja neutíchajúca otázka. Hovorili mi, že život nájde predsa cestu ak je jasné, že niečo má byť tak alebo onak. Tak prečo sa tak nestalo v tomto prípade? Zulu mal ale odpoveď, ktorá dávala zmysel.

“Možno to nebola ani tak láska ako poblúznenie, zaľúbenie, ktoré by cez skúšky lásky nemuselo prejsť. Ťažko povedať. Nezabudni tiež, že sme to nakoniec my, kto robí rozhodnutia. Naša slobodná vôľa musí byť zachovaná. A nie vždy chceme prijať to, k čomu nás život vedie.

No úprimne si však myslím, že to bolo a je o niečom inom. Niekedy má láska i takúto podobu. Krátku, intenzívnu, tú ktorú si navždy uchováme vo svojich srdciach.”

V predvečer ich odchodu, ma Hena vrúcne objala. Keď sme si ľahli potom do svojich spacích sietí, spočiatku sme len ticho ležali. Chcelo sa mi vlastne plakať, spýtala som sa Henu, či je to také zlé, že sa Timo a moja stará mama

spolu oddali milostnému spojeniu prv, ako bol ich spoločný život požehnaný. Počujem ako si Hena nahlas vzdychla.

“Nuž, vieš, ... ako by som to, ... je to veľký záväzok, je to zodpovednosť. Myslím, že obaja vedeli, že im nebude dovolené byť spolu, že ich zväzok nebude na pevnine požehnaný, ... teda neviem, tak to vnímam, že rodina tvojej starej mamy by Tima nikdy neprijala. Ty sama vieš najlepšie ako to je na pevnine.

Možno to bola láska, možno len poblúznenie, či dotyk hlbokej lásky. Pre túžby srdca musíš vedieť aj riskovať. Pre tvoju starú mamu muselo byť ťažké odhodlať sa odísť do celkom neznámeho sveta. Možno v poslednej chvíli dostala strach. Ja ale verím, že to bol v skutočnosti dotyk tej hlbokej, veľmi intenzívnej lásky. Niekedy za sebou zanecháva bôľ. Zažívajú ju tí, ktorých duše vedia, že so svojim milovaným, či svojou milovanou budú veľmi krátko. Neviem to vlastne vysvetliť, no aj tu na ostrove som bola svedkom takejto lásky. V tomto prípade muž nešťastnou náhodou zahynul. Či to nejako cítil, že jeho čas na tejto zemi je obmedzený to s istotou neviem, hoci odpoveď na túto otázku by som rada poznala.

Takáto láska zanecháva hlbokú stopu v človeku. Bolestnú túžbu po nedosiahnuteľnom. Takú túžbu je potrebné, ba myslím si že nutné, vložiť do niečoho krásneho. Verím, že Timovi sa to naozaj aj podarilo.”

Zdá sa mi, že chce ešte niečo povedať, no nakoniec je ticho a mne sa zdá, že viem čo chce povedať. Nakoniec sme obe zaspali prv, akoby sme tento rozhovor dokončili, no možno ani nebolo treba nič viac dodávať.

Hena a Zulu sa ďalší deň rozlúčili a vydali sa na cestu späť do kmeňovej osady vyvolených. To bolo a bude ich hlavné pôsobisko. Načas sa teda naše cesty znovu rozídu. Zulu ma na rozlúčku silno objal a Hena láskavo pohliadla do mojich očí, akoby mi chcela dať podporu.

Zdalo sa mi, akoby niečo vyselo vo vzduchu, niečo čo som vôbec nedokázala pomenovať. Po odchode Heny a Zuluho, som znovu pocítila túžbu ísť do lesa a nájsť to záhadné jazierko. Túžila som byť chvíľu sama, naozaj sama. To všetko čo som od Timovho odhalenia vnímala na mňa začínalo doliehať. A bolo to skôr ťaživé.

Ani Nole tu nebol. Z tej ned'alekej osady, kam sa pred niekoľkými dňami vydali, sa tá malá výprava vrátila bez neho. Na ceste späť do osady sa od nich odpojil. Tak veľmi som túžila, aby bol tu, aby som sa mohla schovať do jeho náručia. Vari necítil, že ho potrebujem? Vzápätí som mala výčitky, čo ak niekto naliehavo potrebuje jeho pomoc. Nebol to vôbec príjemný pocit, ktorý sa ma zmocňoval, zmätok vo mne tak akurát len narastal. Nevedela som nájsť v sebe ten pevný bod. Cítila som sa ako halúzka v poryve vetra.

Zašla som za Tinou a povedala jej o mojom zámere. Popriala mi všetko dobré na túto moju cestu, pripomenula, aby som sa ešte plodom hanami radšej vyhla, aj keď už by nemali byť jedovaté, ale ktovie kedy presne boli kvety vo vrchole. Opatrnosti pri nich vraj nebolo nikdy dost'. Pomohla mi nabalit' aj tie bobul'ovité plody, čo som si naposledy zbalila len tak intuitívne, nevediac aké sú dôležité.

Myslela som, že mi dá znovu i tie malé fl'aštičky, no všimla som si, že zaváhala. Nakoniec mi dala len dve. Zostali sme

v tichej chvíľke, tej požehnanej, kedy sa naše hlavy a ruky spojili. A potom som vyrazila.

Opät' som sa rozhodla, že do lesa vstúpim ako do mystéria. No aký zámer si vybrať? Opät' som tak nejak nakoniec tápala. Chcela som nájsť to jazierko a túžila sa oslobodiť od tej ťažoby, čo odhalenie a priznanie prinieslo. Od toho dňa som ani nespievala spev Lumo. Naozaj som nerozumela čo sa deje a akoby mi nikto nechcel nič povedať až do času kedy Timo predstúpi pred Mhinoru. Bolo to naozaj celé podivné.

Vlastne som ani moc nepremýšľala kade mám ísť. Priala som si to celé zo seba zmyť'. Vo vnútri som sa cítila rozorvaná, stratená vo všetkých tých predstavách z minulosti. Pri pomyslení na môjho starého otca mi to bolo ľúto. Hovorila som si tiež, že predsa to bol odhad, že dvojčičky sa občas narodili skôr, ako keď matka pod srdcom nosila len jedno dieťa. Aká ale bola pravda? Dalo sa spoliehať na tieto odhady a výpočty?

Spočiatku mi v hlave zo všetkých tých myšlienok až hučalo, boli ako ohlušujúci vodopád. Potom som už bola len ja a ďalší krok. Akoby som už ani nevládala myslieť na

to všetko, čo a ako mohlo byť. Áno vedela som, že pre ľudí Aurory je spojenie muža a ženy priam posvätným aktom. No nechcelo sa mi veriť, že by sa nikdy nebolo stalo, že by sa jeden druhému oddali prv ako prešli obradom spojenia. Určite sa to nestávalo v takej miere ako u nás na pevnine, no žeby vôbec? Tomu sa verilo len ťažko.

Po lícach mi začali stekať slzy od všetkej tej ľútosti z nenaplnenej lásky, o ďalšiu chvíľu mnou lomcoval hnev, či aj Aurorania nie sú náhodou pokryteckí. Zdalo sa mi, že kým som bola to dievča z pevniny prijímali ma ľahšie, ako teraz, keď možno mojim predkom bol Auroran. No možno som si to celé len namýšľala. Bola to hotová búrka silných emócií. Nevedela som sa upokojiť, vnímala som ako silno mi búši srdce. Až v jednej chvíli som sa zastavila, padla na kolená a rozplakala sa. Pomedzi tie vzlyky som sa začala napokon modliť.

Nakoniec som urobila niečo, čo som robila len málo. Vyzula som sa a ďalej kráčala bosky. Už oveľa, oveľa pokojnejšia. Vôbec som ale nesledovala cestu ktorou som išla, v tejto chvíli mi to bolo vlastne aj jedno. Ani kúskom to tu nepripomínalo les, ktorým som pred niekoľkými

dňami kráčala. Akoby som bola v celkom inom lese, no možno to bolo vďaka môjmu súčasnému vnímaniu, rozpoloženiu v ktorom som sa nachádzala.

Neviem ako sa to stalo, no zrazu sa mi len zazdalo, aby som zašla za jednu skalú. Sotva znateľný chodníček a pod ním roklina. Nezдалo sa to bezpečné a predsa som tam vykročila. Neviem čo som tam vlastne čakala, musela som sa pridržat' skaly, aby som tým chodníkom prešla. A potom, nečakane, keď už som premýšľala ako sa tu otočím, aby som sa mohla vrátiť, som ho zbadala. To záhadné jazierko. Rozosmiala som sa. Myslela som si, že jazierko bude niekde blízko prameňa. No vlastne vôbec netuším, kde bol ten prameň, kde boli kríky hanami, zdalo sa, že som celkom niekde inde.

V tejto chvíli mi ale vôbec nezáležalo na tom, či som našla alebo nie to záhadné jazierko. Najlepšie ako to šlo, som sa k nemu predrala. Na kúsku sa tu dalo zložiť si veci. Inak to bol taký nenápadný skalný previs, kde jedno zlé našľapnutie mohlo znamenať pád dolu do hlbokkej rokliny. Vzhľadom na bujnú vegetáciu, by ma asi sotva našli, bolo to skryté miesto. Asi len málokoho by napadlo vydat' sa po

tej nenápadnej cestičke, čo sotva by sa dalo nazvať cestičkou.

A tak som sa vyzliekla, nepredpokladala som, že by ma tu mohol niekto uvidieť. Rukou som skúsila, nakoľko studená je voda v jazierku. Iskrila rovnako ako voda v prameni. Zdala sa celkom príjemná, bola skôr studená, no slnko ju ako tak zahrialo. Aj toto jazierko bolo vyhlbené v skale, bolo naozaj malé, voda sem stekala len jemným pramienkom a zo samotného jazierka sa tiež len jemnučko prelievala cez okraje.

Hodne mi pripomínalo jazierko v akom som sa kúpala tie prvé dni na Aurore. Bol to teraz tak vzdialený čas. Celkom som sa ponorila a ako mávnutím čarovného prútika všetky moje ťaživé myšlienky vyšumeli z mojej hlavy. Vynorila som sa až keď mi dochádzal dych.

Spomenula som si na svoje sny o tomto jazierku. Aj tie sa mi teraz zdali vzdialené. A predsa som bola rada, že som tu. Voda akoby ma nadnášala a ja som na jeho hladine len tak ležala. Plávať sa tu nedalo a tak som len pozorovala plynúce oblaky, a odrazu mi mysl'ou zazneli slová z knihy Kazateľ,

“Všetko má svoj čas a každé počínanie pod nebom má svoju chvíľu; je čas narodiť sa i čas umierať, čas sadiť i čas vytráhať zasadené; ... čas plakať i čas smiať sa; ..., čas objímať i čas vyhýbať sa objímaniu; ..”

Pochopila som. V tých plynúcich oblakoch som pochopila, že čas vyhýbania sa intímnému oddaniu pred obradom spojenia, je tiež skúškou lásky. Tou, o ktorej nik nehovoril, no všetci o nej vedeli.

Ležala som na vode, podchvíľou si zatvorila oči a keď som ich znovu otvorila zdalo sa mi, že tie oblaky v tej výške ku mne hovoria. Natiahla som svoju ruku, ako keď som sa učila čítať a prstekom si sledovala líniu písmen. Aj teraz som takto čítala znamenia. Ako som tak mala natiiahnutú ruku, neviem odkiaľ sa vzal malý vtáčik a sadol si na môj ukazovák. Zaspieval svoju pieseň a odletel. Zasmiala som sa, prišlo mi to také čarovné.

Vníkala som ako sa voda pohráva s mojimi vlasmi pri každom sotva znateľnom pohybe. Nakoniec som sa znovu celá ponorila, až kým ma opäť môj dych neprinútil vynoriť sa a zhlboka sa nadýchnuť. Cítila som sa ako znovuzrodená.

O tomto jazierku hovorili, že je priam zázračné. Nevieť či to môžem potvrdiť. Ani neviem či som si niečo priala. No možno toto jazierko počulo túžbu môjho srdca, žiť po boku Noleho. Už som si nevedela predstaviť, že by sa naše cesty rozišli. Zdalo sa mi, že toto jazierko zacelilo rany, ktoré si moja rodina predávala z generácie na generáciu. Pred mojím zrakom sa mihotali obrazy a v nich som konečne videla aj moju starú mamu šťastnú.

Niečo hlboko vo mne sa po tých búrlivých dňoch upokojilo. Vedela som, že všetko je v poriadku, akokoľvek zvláštne sa to teraz javí.

Nevieť aký dlhý čas som tu strávila a pravdu povediac netrápilo ma to. Netrápilo ma ani, ako sa vrátim späť, či nájdem správnu cestičku. Vnímala som, že táto chvíľa tu, je dôležitá. Možno aj viac, ako som v tejto chvíli vôbec tušila. Z vody som vyšla, keď už ma začínalo oziabat', keď sa slnko schovalo za stromy. Ešte som si tam na tom malom mieste posedela, tak ako som bola, zjedla bobule a až potom som sa obliekla do čistých šiat, čo som si zbalila na cestu.

Trvalo to, kým som sa odhodlala opustiť toto miesto a pravdu povediac ani sa mi nechcelo. Chystala som sa urobiť prvý krok, keď ma čosi zastavilo. Nevedela som urobiť krok, moje nohy boli ako zviazané. Po prvotnom úľaku som si spomenula, že Tina mi dala na moje prianie dve fláštičky. A tak som sa rozhodla ešte nabrat' vodu. Nat'ahovala som ruku, aby som zachytila vodu čo steká do jazierka. No moc to nešlo, takmer som tam celá čľupla.

Chtiac nechtiac som sa teda znovu vyzliekla, vošla do vody aj s fláštičkami a vodu nabrala z toho malého pramienka. Opäť som čakala, kým uschnem. Všimla som si, že tam kvitne kvet Rhonia v nezvyčajne bielej trblietavej farbe. Niekoľko som si utrhla a kým som schla, hrala som sa s nimi, obdivovala ich jemnú krásu. Potom som sa obliekla a vydala na cestu späť.

Kráčalo sa mi dobre. Len som si pomyslela, nech s ľahkosťou dorazím späť do osady ešte pred západom slnka. A tak sa aj stalo. Cesta naozaj ubiehala ľahko a pomerne rýchlo. Všimla som si, že sa mi neuveriteľne dobre a s ľahkosťou, akú som dosiaľ nepoznala, dýcha.

Keď som sa priblížila k osade uvedomila som si, že stále kráčam bosky. Musela som sa usmiať sama nad sebou. Od toho dňa som tak robila čoraz častejšie. Nevedela som čo ma čaká, čo všetko to odhalenie a priznanie vlastne prinesie. Zastala som, zatvorila som oči a prv ako som vstúpila do osady, k host'ovským domom, som sa krátko pomodlila, tak ako som bola zvyknutá od svojho detstva.

Ako som kráčala po chodníku a uvidela malý pavilón, všimla som si, že niekto kráča oproti mne. Bol to Nole a moje srdce sa rozbúšilo ako stádo splašených koní. Vtom okamihu, tak kratučkom a prchavom, som pochopila túžbu dvoch ľudí, spočinúť v milostnom spojení. Áno, mala som chuť rozbehnúť sa k nemu, keď vtom mi znovu v hlave zazneli tie známe slová Kazateľ'a: "je čas ...".

Zoširoka som sa usmiala a pridala do kroku. Zvíkali sme sa dlhým objatím. Chcela som mu toho toľko povedať, vlastne všetko čo sa uplynulých niekoľko dní stalo kým tu nebol, no teraz som len ticho vnímala tlkot našich srdc. Tíško sme sa dívali jeden druhému do očí. Ku kvetom Rhonie, čo som si pri jazierku vložila do vlasov, vložil jeden aj Nole.

Zvečerievalo sa a blížil sa čas večerných zvyklostí. Keď sme sa priblížili k pavilónu pri host'ovských domoch, vnímala som, ako hádam všetci čo v týchto domoch teraz prebývali, nás privítali uznanlivým úklonom. Nerozumela som čím to bolo spôsobené, no všimla som si tu aj vodkyňu zemských a aj jej nástupcu. Obaja sa usmievali.

Ten večer sme ja a Nole spievali opäť spev Lumo.

Až počas večerného hodovania som vyrozumela, že sme zložili jednu z najt'ažších skúšok. Tú, ktorá nie je plánovaná. Tú, ktorá nás oboch môže stáť život. Tú, ktorá velí načúvať tomu jemnému hlásku, ktorým sa nám život prihovára. Stále som celkom nerozumela, no bola som tak nesmierne šťastná, že mi na tom až tak nezáležalo. Vysvetlenie však na seba nenechalo dlho čakať.

Keď sa pred niekoľkými dňami malá výprava vracala späť a Nole sa od nich odpojil, nasledoval práve tento jemnučký hlások, tak ako ja dnes.

85 - Lagúna

Na ďalší deň, tak ako mi Tina večer pokynula, zašla som za ňou aj s tými dvomi fl'aštičkami, čo som si priniesla od jazierka. Rovnako podľa jej pokynov som priniesla aj kvietky Rhonie, čo sme tam obaja našli. Pozorne som mala preskúmať svoj Theia stromček, vybrať a priniest' aj dva plody.

Nezdalo sa mi, že by teraz boli plody nejako iné a tak som vybrala dva, len tak intuitívne, ktoré sa mi zdali, že sa ku mne pýtajú. Keď som ich však držala v dlani, uvedomila som si, že ich farba je predsa len jemne iná.

Tina ma privítala a povedala by som, pohľadom sa pokochala zo všetkého čo som priniesla. Nevedela som čo presne bude nasledovať, len som ju pozorovala pri čarovnom tvorení. Plody z môjho Theia stromčeka vložila do malej sklenenej misky. Vedľa nej stála už jedna taká, s bielymi plodmi. Ukázala som na ne a spýtala sa jej, či sú to Noleho plody. Len ticho s úsmevom prikývla.

Vníkala som, že by som ju nemala vyrušovať otázkami, či rozhovorom a tak som si len sadla a pozorovala. Už toľko krát som ju videla pri práci a predsa sa mi teraz zdalo, že je to iné. Vznesenejšie. No možno to opäť raz bolo len zdanie spôsobené mojim aktuálnym rozpoložením, tým čo cítim, na čo myslím, v akej nálade som. Už viac krát som si všimla a uvedomila si, že hoc aj jemné pocity, nás vedia ovplyvniť práve v tom našom vnímaní.

Najskôr do stojana vložila tie fl'aštičky. Mali tvar malej amfory, bez zrezaného dna, naopak tá spodná časť bola pretiahnutá do špicu. Toto bol spôsob, ako mohli stáť a voda sa pri otvorení uzáveru nevyliala.

Do väčšej misky vyliala vodu z oboch fl'aštičiek a vložila tam i kvety Rhonia. Zaujímavé bolo, že stále pôsobili akoby som ich práve teraz len utrhla. Vložila som ich síce na noc do vody, no nepredpokladala som, že budú v tak dobrom stave. Potom Tina celú tú misku dala von na slnko.

“Nateraz hotovo. Niekoľko hodín sa budú kvety kúpať v slnečnom kúpeli.” - žmurkla na mňa a ja som len hlesla: “aha”.

Pravda, už som ich videla využívať túto slnečnú metódu, no zatiaľ som celkom neprenikla do jej tajov. Čakal nás naozaj krásny, slnečný deň a to bolo znamenie, že sa to podarí.

Neskôr, po slnečnom kúpeli pre každého z nás naplní malú fľaštičku s touto vodou. Takto vzniknú najskôr kvapky, čo sa kvapkajú, najčastejšie do čaju v ťaživých momentoch života. Aby dlhšie vydržali, tak do nich ešte pridá na zakonzervovanie vypálenú fermentovanú ovocnú šťavu. Keď mi to hovorila, dívala som sa na ňu asi ako Alenka v ríši divov, kým mi nedošlo, o čom v skutočnosti hovorí. Na pevnine tomu hovoríme jednoducho brandy. Tu sa ale priamo brandy a vlastne ani žiaden alkohol nepije, teda aspoň som to zatiaľ naozaj nezažila. Vypaľujú len malé množstvo, ktoré slúži ku konzervovaniu.

Celkom ma to pobavilo, keď som si uvedomila, že pred časom sa mi zdalo, že tu cítim nejaký alkohol, no zahнала som tieto myšlienky. Nejako mi ku nim nepasoval.

Keď bude teda táto základná tinktúra, ako to Tina nazvala hotová, zvyšok vody potom rozdelí do dvoch misiek a pridá tam aj jemne olejnatý nektár z našich Theia plodov.

Pre každého tak vznikne osobitná zmes. Akokoľvek, prišlo mi toto tvorenie čarovné. Tá zmes s našimi Theia plodmi bude opäť niekoľko hodín dozrievať na slnku a následne niekoľko ďalších dní už v uzavretých fľaštičkách. Práve v tých amforových.

Sotva mi dorozprávala ako to bude celé prebiehať, keď sa tu zjavil Nole so svojim tajomným, potmehútskym úsmevom. Pozrel na Tinu, myslím, že sa jej tým svojim pohľadom pýtal, či ma tu dnes potrebuje, pretože Tina odpovedala len jednoduchým pokrútením hlavou a krátkym nie. Jeho úsmev sa ešte viac rozžiaril, pozrel na mňa a bez ďalších vysvetlení mi povedal: "Tak pod'me."

Netušila som kam, ale tento jeho pohľad mi už nebol tak celkom neznámy. Skrývalo sa za ním nejaké dobrodružstvo. Tých som si posledné dni síce užila celkom dost', no jeho úsmev som mu opätovala, rozlúčila sa s Tinou a vykročila za novými dobrodružstvami.

Košík s dobrôtkami Nole už mal pripravený, len mi pokynul, aby som si zbehla pre šaty na plávanie. Bolo teda jasné, že pôjdeme niekde k moru. Bola neskorá jar, no voda v mori bola už nejaký čas príjemne teplá. Tešila som

sa. Kráčali sme celkom dlho, cestičkou, ktorú som dosiaľ nepoznala. Nechala som sa viesť, dúfala v príjemné prekvapenie a nemýlila som sa.

Bola to hádam jedna z najkrajších lagún aké som kedy videla. Strážne ostrovy spôsobili, že voda sa tu len jemnučko pohojďovala a mala krásnu azúrkovú farbu. Nebola som si istá, či sa tu dá plávať, voda sa zdala byť plytká, vhodná skôr na bláznenie sa. Na brehu sme si zložili svoje veci a už aj vošli do tých príjemne osviežujúcich vôd. Nole ma viedol ďalej. Netušila som kam chce ísť, veď pred nami už boli skaly, ktoré more priateľsky omývalo. Pozoruhodné bolo, že voda bola chvíľami slaná a o kúsok ďalej sa mi zdalo, že je sladká. A nielen to. Cítila som aj studené prúdy, vynúce sa od skaly.

“Potopíme sa a podplávame pod skalou.” - povedal nadšene, zatiaľ čo som sa naňho na oplátku dívala vyjavene. Vôbec som nechápala ako to chce urobiť, keď sa len celkom potopil a stratil sa naozaj pod skalou. Chvíľu som sa tam bezradne len tak vznášala na hladine vody, kládla si otázku, či vydržím s dychom. A ako ďaleko to bude, čo sa budem môcť vynoriť a znovu nadýchnuť? Nevedela som.

Nakoniec som sa zhlboka nadýchla a už už sa chcela potopiť, keď som si všimla, že Nole sa pri mne vynoril.

“Je to len kúsok.” - usmial sa a podal mi ruku. Predsa len trošku nervózne som sa zasmiala, vložila svoju ruku do jeho, zhlboka sme sa nadýchli a spoločne sa potopili. Voda bola priehľadná, no kto už len vidí pod skalou, kde je tma. Netrvalo dlho čo sme ju podplávali a vynorili sa v jaskyni. Bolo tam osviežujúco chladno. Vo výške nad nami bol otvor, ktorým sem prenikalo svetlo. Osvetľovalo jaskyňu do zlatistých lúčov.

Nemohla som uveriť vlastným očiam. Jaskyňa vskutku vyzerala akoby tu bolo zlato. Pohybovala som sa pomaly, nechávala svoje oči privyknuť na svetlo, čo tu bolo. Táto jaskyňa ukrývala prameň so sladkou vodou. Tak lahodnou a osviežujúcou. Vo chvíli ako som sa jej napila, zdalo sa mi, že na mňa dýchla hádam celá večnosť.

“Je to zrelá voda.” - poznamenal Nole, ktorému zrejme neunikol údiv v mojej tvári.

Nevedela som čo znamená zrelá voda a aká je v skutočnosti vzácna, vedela som však, že sa jej neviem

nabažiť'. Bolo mi ľúto, že tu nemám nič, do čoho by som ju mohla nabrat'. Omývala som aj svoju tvár, svoje oči, krk a šiju. Zaplavoval ma pocit, akoby všetka ťažoba, nastrádaná v mojom rode hádam po stáročia sa uvoľnila a bola očistená.

Ako dieťa som mala niekoľkokrát zvláštne sny. V tých snoch sa mi ukazovalo akési tajomstvo dvoch rodov, tajná truhlička s listami vloženými v starých múroch veže. Ďalší veľmi častý sen z môjho detstva bol o horiacej hranici a krikú ženy.

Ako som si touto vodou zmývala tvár, tieto sny nečakane vyplávali na povrch. Prekvapilo ma to, až zaskočilo. Tak ďaleko od domova a znovu sa prihlásili o svoje slovo? Prečo? A čo vôbec znamenali? Môj výraz Nolemu zrejme napovedal, že sa niečo deje, spýtavo sa na mňa pozrel. Táto jaskyňa mala jemnú ozvenu a ja som si naozaj nebola istá, či toto je to správne miesto kde chcem otvoriť svoju Pandorinu skrinku. A tak teraz len v krátkosti som mu povedala, čo sa mi len pred malou chvíľkou vybavilo v pamäti.

Bol prekvapený, no nie zaskočený. Usmial sa, objal ma. Vedela som, že tu ešte chvíľu zotrváme a tak som si dopriala čas. Bažila som po tej vode, akoby som bola vyprahnutá púštnym putovaním. Nole sa zatiaľ ponáral do jazierka, ktoré tu táto voda vytvárala. Aj ja som skúsila, no bola ľadová. Naozaj nepreháňam. Nik by ma do nej nedostal. Voda z tohto ľadového jazierka sa o kúsok nižšie vlievala do jazierka prepojeného s morskou vodou. Do toho, z ktorého sme sa vynorili, keď sme podplávali skalu. Aj táto voda bola chladná, no miešala sa s príjemne zohriatou morskou a zrejme preto bola na teplotu príjemnejšia.

Hodnú chvíľu som sledovala Noleho ako si to užíva. Akoby mu vôbec nevadil chlad toho jazierka. Vo mne sa miešali pocity. Vždy keď som sa napila, vyplávala na povrch nejaká bolestná spomienka a mne sa chcelo plakať. Po chvíľke to však odznelo. Pripomínalo mi to pocity počas jednej detskej zábavky.

Bola som ešte dievčatko, tak možno sedem ročné, keď som dostala nádherné korálky. Dierky však boli maličké a moja opatrovatel'ka, ktorá sa mi počas dňa venovala a učila

ma niekoľkým cudzím jazykom navrhla, aby som ich na nitku navliekala pomocou ihly. Dovtedy som ihlu v ruke nemala a veru niekoľkokrát som sa pichla. Bol to bolestivý pocit, po chvíľke mi bolo aj do plaču. No keď som tú korálku navliekla a videla ako sa náhrdelník postupne tvorí, zalial ma naopak blažený pocit radosti a spokojnosti.

Pri tej spomienke som sa musela zasmiať, bola tak dávna a predsa stále tak živá. Mojej mamke som potom urobila taký náhrdelník a aj každej žene v našom dome.

Opatrovateľke, kuchárke a aj slúžkam. Bol to kúzelný čas, šťastné okamihy môjho detstva.

Znovu som sa napila a postupne omývala aj svoje telo. Len tak s mokrými rukami. Položila som ich aj na svoju hrud', na svoje srdce. Zdalo sa mi, že mi niečo hádam aj šepká, že je šťastné.

Ten prvotný príjemný chlad tejto jaskyne sa pomaly menil na zimu. Začínalo ma oziabat' a chcela som znovu na slnko. Nole už vyšiel z jazierka, aj on sa ešte napil tejto pozoruhodnej vody a potom sme vošli do jazierka prepojeného s morom. Podplávali sme znovu skalú. Teraz sa mi zdalo, že to trvá dlho a na chvíľu som sa aj zľakla či s

dychom vôbec vydržím. Našťastie sme sa opäť s Nolem držali za ruky.

Bola som veľmi šťastná keď sme sa znovu vynorili na hladine. More nás objalo zohriatymi vlnkami a my sme pohodlne doplávali a došli k brehu. Slniečko príjemne hrialo, rýchlo ma osušilo a tiež aj zahrialo. Usadili sme sa na brehu. Nechápala som, že v takýto krásny deň sme na tomto dychberúcom mieste sami. Vtáky spievali, vzduchom sa niesla omamná vôňa. Čo viac by som mohla vôbec chcieť? - preblesklo mi hlavou.

Bol to okamih toho tichého šťastia, ktoré ma vždy zaplavovalo v najmenej očakávaných chvíľach môjho života. Prichádzalo nečakane a nieslo v sebe niečo nadčasové. Akoby šepkalo, cíť túto chvíľu, je jedinečná, nikdy sa takto nezopakuje.

Bolo mi dobre a práve som sa chystala zakusnúť do chutného ovocia, čo Nole zabalil na našu malú výpravu, keď sa na mňa spýtavo pozrel. Nebola som si istá, či vôbec chcem túto chvíľu rušiť spomienkami na dávne sny, čo ma ako dieťa strašili. No možno predsa len teraz je na to vhodný okamih.

A tak mu hovorím o tých čudných snoch, ktoré sa zdali tak živé. Keď som bola staršia, pochopila som, čo ten krik ženy na zapálenej hranici znamenal. Lenže ako sa to dostalo do mysle malého dievčatka? Netušila som. Viem len, že pred ohňom, čo si pamätám, som mala veľký rešpekt. Mala som rada momenty keď sme počas večere zapálili sviečky, no celý čas som ich sledovala, kontrolovala, či stále horia bezpečne.

Aj na jednej z výprav s ockom, keď sme boli v púšti. Púšť prináša jeden veľký paradox. Počas dňa je tam ohromné teplo, hlava sa mi z neho točila. Lenže večer a v noci je tam nesmierny chlad. Naši sprievodci zapálili oheň. Pamätám si ako som takmer ani nedýchala, keď som ten oheň videla. Celú noc som nevedela spať, niečo vo mne mi to nedovoľovalo. Bola som v akomsi napätí. Pamätám si dobre ten pocit, chcelo sa mi plakat', hoci som sama netušila prečo vlastne. V srdci som pri pohľade naň cítila veľkú tieseň.

Všetci si vtedy mysleli, že je to tým, že sme spali v stanoch, čo dovedy nie. Bolo to prvý krát, no to bolo niečo, čo ma znepokojovalo najmenej. Predsa ocko bol

blízko a ja som verila, že by mňa a mamku ochránil. Ten oheň ma znepokojoval viac ako zvuky z púšte.

Keď toto všetko rozprávam Nolemu, len ticho načúva. Srdcom je dobrodruh ako môj otec. Myslím, že by si veľmi rozumeli. Len si ma privinie a pýta sa ma, či viem, že niektoré národy veria, že sa na túto zem vraciame a žijeme viac životov. Áno, viem o tom. Mohlo by to byť vysvetlením mojich až detailných spomienok z týchto snov. Neviem čo si o tom myslieť, či to tak môže byť, či nie. Pýtam sa ho, či aj ľudia Aurory tomu veria. Jeho odpoveď je strohá, nie.

“Jeden život, je dostatočným keď ho plne prežívaš. Pravda však tiež je, že nik to s istotou nemôže povedať. Je to viac otázka viery a pre nás je to skôr ako otvorená kniha. Možno raz, jedného dňa zistíme, že je to celkom inak.”

Opieram sa oňho a len pozorujem ako sa vietor na strážnych ostrovoch pohráva s kríkmi. Ako keby nám mávali. Áno, toto je jeden z tých dokonalých dní o aké na Aurore nebola núdza. Napriek tomu som si ich veľmi vážila a vo svojich spomienkach starostlivo opatrovala. Hriali ma na srdci vždy, keď sa mi zdalo, že veci nejdú tak,

ako by sa mi páčilo, ako som túžila. Tieto okamihy tichého šťastia som si navliekala ako korálky na pomyselný náhrdelník života.

Bolo neskoré popoludnie keď sme sa rozhodli vybrať sa späť. Do osady sme sa vrátili ešte pred večernými zvyklosťami a ja som ten čas využila a zašla znovu za Tinou ako pokračuje to čarovné tvorenie. Slniečko sa nakláňalo k obzoru. Misa s vodou bola v týchto zlatistých lúčoch celkom prežiarená. Vôňa Theia plodov sa pomaly rozvinula a mňa naplnila hlbokým pokojom a pokorou voči životu. Často bol tak nepredvídateľný a predsa v sebe niesol jemný dotyk samotného Boha. Aj večerné zvyklosti sa niesli v tomto duchu. V tom neutíchajúcom tlkote života.

86 - Nový život

Neskorá jar v sebe niesla to neodolateľné spojenie sviežosti a príjemného tepla. Kým začiatkom jari slnečné lúče so sebou prinášali nový závan prebúdajúceho sa života, tie na konci utvrdovali, že sme sa vydali správnym smerom. Vykročili sme v ústrety letu, času bezstarostnosti, ale aj času, kedy bolo treba postarať sa o hojné dary prírody.

Dni boli čoraz teplejšie a spolu s nimi sa priblížil čas ďalšieho obradu Muno. Fascinovalo ma to. Bol to čas kedy sa zdalo, že sa všetko zastavilo. Ako pauza medzi nádychom a výdychom. Ako prestávka na dlhej ceste.

A ja som si nesmierne užívala ten čas príprav.

Bolo to už niekoľko dní, čo mi Tina odovzdala naplnenú fľaštičku. Vôňa plodov z môjho Theia stromčeka, zmiešaná s vôňou kvetov Rhonia bola neodolateľná. Po jednej kvapke som si ráno dala za každé ucho a celým dňom ma tá vôňa sprevádzala a pôsobila nadnášajúco. Noleho vôňa bola jemná, takmer nenápadná. Pripomínala

mi vôňu čerstvo vypranej bielizne u nás doma. Bola ako vôňa čistoty. Aj tóny tej mojej vône boli jemné. No nevedela som prísť na to, čo mi pripomínajú, keď raz podvečer, ako sme kráčali k centrálnemu pavilónu, uvedomila som, že mi pripomína vôňu tých vzácných mydiel, čo moja mamka dávala len do bielizníka. Prádlo sa krásne prevoňalo a bolo tak tajomne voňavučké.

Vedela som, že vznikne niečo úžasné, no ani vo sne mi nenapadlo, že konečné vône by mi mohli pripomínať čo - to z pevniny. Pobavilo ma to uvedomenie, ako sa s nami občas život hrá. Nepochybne mu nechýbal zmysel pre humor.

Dnešný deň bol venovaný obradu Muno a počas ranného hodovania sme sa dozvedeli krásnu správu, že Mila priviedla na svet dieťaťko. Zaliala nás vlna radosti a požehnaní. Nový život sa tu vždy oslavoval.

Po rannom hodovaní som sa vybrala do Thary. Bola som tu sama a bola tomu rada. Mala som rada tieto tiché chvíľky. Stále som nevedela kam pôjdeme ďalej a či sa vôbec na ďalšie obdobie niekam presunieme. Prešla som všetky kmeňové osady. Teda, v osade vyvolených som bola vždy

len na krátky čas. Osadu zemských som si veľmi obľúbila a až doteraz som sa vôbec nezamýšľala nad tým, čo bude nasledovať.

Potom som išla aj ja pomáhať s prípravami na obrad Muno. Bol to už nejaký čas, čo sme spolu s Timom odhalili možné rodinné tajomstvo. Bolo to krátko pred zasadnutím Mhinory a myslím, že aj preto sa vtedy ponáhľal za vodkyňou zemských, aby na jej najbližšom stretnutí bolo možné prebrať túto nevšednú situáciu. Tak trochu ošemetnú.

Chvíľami mi prichádzal na myseľ. Bol to veru už nejaký čas čo som ho videla. Zdalo sa mi zvláštne, že ho nevidím ani teraz keď sa chystajú oslavy. Počas malej prestávky som nad tým premýšľala, čo neuniklo pozornosti jednej ženy. Keby nebol týždeň Muno, zrejme by sa ma spýtala, tak ako už niekoľkokrát, nad čím zase toľko premýšľam. K týždňu Muno ale patrilo aj stíšenie. To, ktoré preniká do hĺbky a pomáha ujasniť si, čo v našich životoch je potrebné prepustiť, čo naopak privítať. Tento čas bol časom malej revízie nášho doterajšieho života. A preto sa len na mňa usmiala.

Neviem, čo by som jej vlastne odpovedala, ak by túto otázku položila a tak som len zatvorila oči, tvár nastavila slnku a pozorovala všetky tie bláznivé myšlienky, ktoré zrazu neboli podstatné a prestala som im venovať svoju pozornosť.

Deň plynul v dobrej nálade, všetci sa tešili keď sa podvečer začne tento obrad a oslavy privítania nového obdobia. Poobede som si zašla spolu s Tinou a tromi ďalšími dievčatami k neďalekému vodopádu. Tam sme sa dosýta vybláznili vo vode, osviežili a cítili sa ako znovuzrodené. Pri našom odchode sa sem už blížila ďalšia skupinka. Keď sme sa vrátili do osady, pomaly sme sa začínali chystať na večernú slávnosť.

Tina mi poradila, aby som niekoľko málo kvapiek tej voňavej vody rozriedila s nektárom troch plodov Theia a pár kvapkami vody, ak by to bolo moc husté a ponatierala tak celé svoje telo. Vznikla zaujímavá, jemne mliečna, voňavá zmes. Spočiatku sa mi zdalo, že vôňu takto rozriedenú ani nie je cítiť, no keď som ju poroztierala po celom tele zdalo sa mi, že som sa ocitla vo voňavom obláčiku.

Hrdo som si uviazala svoju stuhu prvých požehnaní. Na chvíľu som si zatvorila oči a stála uprostred tej podkrovnej izby. Posledné mesiace som sa tu každé ráno oddýchnutá budila a večer líhala k spánku. Bol to len okamih čo som bola v tejto osade, no aj tak prirástla k môjmu srdcu. Na chvíľu som sa zamyslela nad každou osadou v ktorej som dosiaľ bola a aké to tam bolo. Áno, medzi kmeňmi boli rozdiely, tak ako u nás medzi národmi. A predsa tá symfónia čo dokázali vytvoriť bola ohromujúca. To ako vedeli spolupracovať, rešpektovať sa, bolo veľkolepou oslavou života.

Nakoniec som jemne prifarbila aj svoje líčka a pery a vyrazila. Ostatní už čakali, ja a Tina sme prišli ako posledné a potom sme sa spoločne vybrali k centrálnemu pavilónu. Kráčala som vedľa Noleho, tak to hovorila tradícia. Ak vyvolení tvorili pár, na slávnostné udalosti išli bok po boku. Spočiatku som vnímala ako sa dievčatá za nami rozprávajú, no postupne vrava utíchla. Kráčali sme v tichu a malo to svoje čaro.

Tento obrad bol pre mňa celkom iný. Hádám len na okamih som sa zamyslela nad tým časom čo ubehol od

posledného obradu Muno, keď sa nám dostalo prvých požehnaní. Za ten čas, sme úspešne zvládli niekoľko skúšok lásky. V speve Lumo som sa naozaj zdokonalila a bola som oň dokonca aj žiadaná. Cítila som sa počas neho ako ryba vo vode. Úplne som ho milovala. Raz, keď som pozorovala ako Nole spieval jednému vystrašenému dieťaťu spev Thia, uvedomila som si, že on zrejme zažíva to isté počas tohto spevu, čo ja počas Lumo.

Bola som mladou ženou otvárajúcou sa do spoločného vzťahu s milovaným mužom a bol to úplne iný pocit ako som doteraz poznala. Bol nový.

Vodkyňa zemských hovorila o tom, ako sa na začiatku tohto obdobia príroda plne prebudila po zimnom útlme a začal sa nový život. Hovorila aj o tom, ako bolo toto obdobie bohaté na úspešné zloženie skúšok Thary lásky. No tiež o tom, ako si máme vážiť všetky skúšky lásky, pretože všetky sú dôležité, aj keď niektoré sa nám môžu zdať náročné.

Prekvapilo ma, keď pripomenula, že do obradu spojenia sa máme zdržať telesných intímností. Tak trochu ma bodlo pri srdci, nebola som si istá, či to nie je upomienka na

Tima a jeho dávny neúspech v tejto skúške. Prekvapene som sa pozrela na Noleho, no zdalo sa, že tiež nevie o čo by mohlo ísť. Pravda je, že som nikdy predtým nepočula hovoriť o skúškach lásky počas týchto osláv. Keď som sa na to neskôr pýtala, povedali mi, že tradične sa v tejto osade zmieňujú skúšky lásky. Zrejme preto, že všetci čo podstupujú skúšku Thary lásky prichádzajú sem. A tak tu nie je núdza o páry prvých požehnaní.

Keď nastal čas tanca, plne sme sa mu obaja oddali. Opäť raz sme tancovali, akoby ani nik okolo nás nebol. Úplne ponorení do hudby, ponorení jeden do druhého. No všimla som si, že sme do víru tanca strhávali aj ďalších, že hudba nám išla naproti a vtáhovala do radostného opojenia.

Bolo mi blažene na duši. Čo si pamätám, mala som vášeň pre hudbu a tanec. A tu na Aurore, som si ho mohla vychutnať plným priehrstím. Keď sme dotancovali, smiali sme sa, boli sme v tom radostnom opojení, keď sa vzájomne sthávame do tanca, do radosti len preto, že sme, že žijeme.

Nole na chvíľu odbehol a ja som si dopriala zaslúžený oddych a pozorovala ako teraz tancujú zas ďalší.

Jednoducho sa len tešia, keď tu, ani neviem ako sa to stalo, no všimla som si, ako ma jeden starší muž sleduje. Tak zvláštne, sústredene. Po chvíľke, som sa už ale necítila moc komfortne. Spýtavo som sa naňho pozrela, usmial sa a pokynul mi, aby som si prisadla. Netušiac čo mám očakávať som si teda sadla k nemu.

“Ty si dievča z pevniny, je tak?” - pýta sa celkom otvorene.

Prikyvujem a myslím na to, čo zaznelo v preslove vodkyne. Privítala aj tých, čo sa vrátili z pevniny. Znelo to, akoby sa naraz vrátil väčší počet ľudí. Celkom ma vtedy obliat pot. Sledovala som tváre ľudí a premýšľala, kto z nich sa nedávno z pevniny vrátil. Muž ma pozoruje a akoby čítal moje myšlienky mi odpovedá.

“Áno, svet zažíva náročné okamihy. Aj na nás záleží, na každom jednom z nás. Možno je náš ostrov malý, no stále sme súčasťou oceánu života na tejto zemi.”

“Je to moc zlé na pevnine?” - pýtam sa s malou dušičkou.

“Má to veľmi ďaleko od dobrého. Niektorí z nás sa rozhodli vrátiť. Tí čo zostali pomáhajú ako sa len dá. Svet žije šialený čas, aký tu ešte nebol a hádam zostane navždy

už len ako memento. Netráp sa preto. Jediné čo môžeš urobiť, je zachovať v sebe mier. Čím viac ľudí to dokáže, čím menej ľudí prepadne strachu a na pevnine je to nesmierna skúška, o to skôr sa život vráti do rovnováhy.”

Ešte chvíľu sme sa rozprávali. Nehovoril mi veľa detailov, no stačili to na to, aby ma rozrušili. Nakoniec chytil moje ruky do tých svojich a požehnal mi v skúškach lásky. Trvalo to nejaký čas, čo som sa upokojila.

Až nadchádzajúci čas ďakovného sviečkového rituálu ma vrátil do slávnostnej atmosféry. Bez zaváhania som poďakovala za skúšky lásky, ktoré prehĺbili našu vzájomnú náklonnosť. Aj Nole za ne poďakoval a tiež za to požehnanie, že som tu, že som prišla na ich ostrov.

Bola som dojatá i prekvapená z niektorých poďakovaní. Uvedomila som si, že som netušila o tom, čo poniektorí v skutočnosti prežívajú. Nie, ľudia Aurory nezvykli hovoriť o tom, ak ich niečo trápilo, ak mali pochybnosti či len tápali. Vždy najskôr v tichu hľadali tie odpovede, ktoré by im pomohli vysporiadať sa s danými záležitosťami. Až potom hľadali pomoc u niekoho, o kom sa domnievali, že bude pripravený pomôcť či len usmerniť.

Samozrejme, vyvoleným zväčša neuniklo, ak mal niekto svoje trápenie. To len ja som tieto mesiace žila v akomsi opojení, ponorená vo svojom svete.

Po obrade sa mi spalo veľmi dobre a s ránom prišlo niečo nové. Niečo, čo som si počas samotného obradu celkom neuvedomila, hoci to Lily, vodkyňa zemských, vlastne povedala. Týmto dňom sme zahájili niečo, čo tu už nebolo po niekoľko rokov. Robili tak vždy, keď sa rovnováha na pevnine príliš vychýlila, keď pevninu zmietali rozsiahle, či už dlho trvajúce vojny, či v čase moru. Ranný spev Lumo bol venovaný všetkým čo sa vrátili z pevniny a tiež podpore mieru na celom svete.

To ráno som ho aj ja spievala. Znel mohutne a dojemne. Myslím, že všetci sme boli oveľa viac rozčítaní ako zvyčajne. Tento spev Lumo v sebe niesol nádych sladkobôľu.

Napriek správam z pevniny, ktoré ma rozrušili, bol tento čas pre mňa radostným. Milovala som tieto ich prechody. Ten čas bol oveľa dôležitejším ako som sa vtedy vôbec domnievala. Až o niekoľko rokov neskôr som plne pochopila tú jemnú silu, čo nám dáva priestor pripraviť sa

na to nové čo prichádza i dopriať si čas na rozlúčenie s tým čo odchádza. Zaujímavým bolo uvedomenie, že aj tie menej očakávané okamihy a udalosti sa tak nejak lepšie zvládali. Akoby nejaká časť v nás samých sa nenechala vyviesť z rovnováhy.

87 - Zmätok

Ten deň po obrade Muno ma začali zaplavovať podivné pocity. Prišli tak akosi nečakane a ja som si s nimi nevedela rady. Túžila som byť sama, aby som mala dostatok priestoru na vysporiadanie sa s nimi. Pochopila som, prečo sa vydávajú na púť do Roraimy. Aj ja som takto nečakane po nej zatúžila. Teda, ani nie tak po samotnej Roraime, ako spočinúť v osade pod ňou.

Bola som nepokojná, možno aj preto, že to už bol nejaký čas, čo tu nebol Nalu. Tak nejak zmizol z môjho života. Možno som už naozaj nepotrebovala sprievodcu, no vytratil sa tak znenazdajky. Bol to vskutku podivný pocit. Nevedela som či zájsť do Thary, či požiadať o Mhenea

lôžko, či si vyjst' do lesa. Motala som sa, nevedela nájsť svoj pokoj. Nakoniec som sa usadila v pavilóne, zatvorila oči a dumala čo sa so mnou vlastne deje.

Netušila som čím to bolo vlastne spôsobené, či to nebolo ovplyvnené tým návratom viacerých z pevniny a pripomienkou mojej domoviny. Bolo to prchavé, vôbec sa mi nedarilo preniknúť do toho pocitu. Vedela som len jedno, že bol nepríjemný. Chvíľami sa mi chcelo plakať, pochvíľou by som sa najradšej schovala mamke do náručia ako keď som bola malé dievčatko. Tento zmätočný pocit som nepoznala. Či áno? Ponárala som sa doňho, akokoľvek nepríjemný bol, aby som o niečo lepšie pochopila čo sa to vo mne odohráva. Uvedomila som si, že predsa až tak neznámy mi nie je. Bol podobný tomu pocitu, keď mi jedného dňa mamka oznámila, že je čas, že sa blíži ten čas, aby som sa zasnúbila a vydala.

Vedela som, že ten čas raz príde. Čo si pamätám, ma mamka pripravovala na to, aby som raz bola dobrou ženou svojmu mužovi. Hneď ako v mojej mysli vyvstala táto spomienka, uvedomila som si aj niečo iné. Ten rozpor, ktorý som vtedy v sebe objavila. Na strane jednej som bola

na to pripravovaná a časť mňa samej sa zrejme aj tešila na všetko čo s tým súviselo. Ten čas príprav, zasnúbenia a svadba. Lenže časť mňa túžila žiť tým nespútaným slobodným životom. A navyiac, túžila som po ďalšom vzdelaní.

Lenže to sa moc nenasilo. Mali sme byť hlavne dobrými ženami svojim mužom. Nikto neočakával, že budeme oplývať vedomosťami, presahujúcimi tie bežné. Darmo som ovládala niekoľko cudzích jazykov, slovom i písmom. S ockom sme sa často rozprávali o filozofii a ja som si ju obľúbila. Rovnako aj vedy, ktoré, ako často moja mamka poznamenávala, sa vôbec nehodia k mladej dáme.

Pri týchto spomienkach však nepokoj vo mne len narastal. Nole bol môjmu srdcu blízky. No keby sa mi nebol zjavil v tom zvláštnom sne z budúcnosti, ako by to s nami bolo? Dovolila by som si vôbec otvoriť mu svoje srdce? To som netušila, no myslím, že by sme si k sebe cestu našli, len by nám to zrejme trvalo o niečo dlhšie. Ktovie.

Uvedomila som si, že tento čudesný stav nepohody zrejme vyvolala prostá otázka. Spýtali sa ma, kam by som chcela smerovať svoje ďalšie kroky. Nepochybovala som, že oni

vedeli, čo by bolo najlepšie, no vyzvali mňa, aby som prejavila svoju vôľu. Tak celkom som nebola na to zvyknutá. Tá otázka po čom v skutočnosti túžim, bola pre mňa viac neznáma. Vždy som sa podriad'ovala vôli svojich rodičov. Mohla som si vybrať aký ďalší jazyk sa chcem učiť, aké šaty chcem, aké rozpravy viesť s ockom, no keby som bola predostrela túžbu ísť na univerzitu, to by mi len sotva bolo umožnené.

Keď som sa oddávala svojim spomienkam, vnímala som, že v svete na pevnine bol môj život predurčený. Áno, hodne sme cestovali, no aj tak sa mi zdalo, že skutočná sloboda v ňom chýbala. V skutočnosti som si nemohla vybrať ako budem žiť. Od malička som bola učená, že tu mám byť hlavne pre druhých, učili ma podriad'ovať sa vôli najskôr dospelákov a pripravovali ma na to, vyhovieť vôli svojho budúceho manžela. Hovorili, dobrá žena vie kedy má mlčať a nemá odvrávať svojmu mužovi. Skrátka, vždy tu bol niekto komu sa podriaďovať, komu vyhovieť.

Ako som sa tak prechádzala svojimi spomienkami vykukla na mňa otázka: Čo skutočne chceš? Cítila som sa zaskočená a uvedomila si, že vlastne neviem. Túžila som

zostať na Aurore, no stále som cítila, že niekde na pevnine je časť mojej rodiny a ja som cítila voči nim záväzok. Mala by som sa vrátiť. Lenže ten hlas sa znovu spýtal: A čo skutočne chceš ty?

Takmer som sa rozplakala. Áno, myslím, že práve tá sloboda čo mi preukázali tou nevinnou otázkou, kam chcem ďalej smerovať svoje kroky na Aurore, spustila vo mne tento, dalo by sa povedať, vnútorný boj a zmätok.

Ako som tu tak sedela s týmto svojim objavom, zjavil sa tu Nalu. Skoro mi oči vypadli. Boli to veru dobré dva týždne, čo bol niekde, vlastne netuším kde. Chvíľu ma pozoruje a ja som naozaj moc rada, že je tu. Môj sprievodca.

“Chýbal si mi.” - hovorím mu a cítim, že sa predsa len akosi upokojujem.

Usmeje sa a prikývne. “Bolo niekoľko neodkladných záležitostí, mrzí ma však, že tak nečakane a bez vysvetlenia som odišiel.”

“Stalo sa niečo?”

“Áno, ale vôbec sa tým netráp. Radšej mi povedz, či si ty v poriadku. Netvárila si sa tak.”

Aj keď vlastne neviem kde začať a či to vôbec vie pochopiť, keď život na Aurore je tak iný, keď je pre mňa v tejto chvíli tak ťažké usporiadať si svoje myšlienky, začínam všetko pomaly zo seba súkať.

“Pochybuješ o tom, či chceš stráviť svoj život po boku Noleho?”

“Nie, to nie, teda myslím, že nie, ale vlastne vôbec neviem aký ten náš spoločný život bude.”

“Nole t’a nikdy nebude obmedzovať. Pre nás je nesmierne dôležité, aby každý rozvíjal svoje dary, žil svoj posvätný potenciál. To sú hodnoty, ktoré vyznávame. Zrejme je pre teba ťažké predstaviť si, ako žijú páry tu u nás, ako ten spoločný život vyzerá. Chce to ešte nejaký čas, aby si to plne vstrebala. Nechaj sa viesť svojim srdcom. Ono dobre pozná cestu. To naša hlava občas robí zmätky.” - usmeje sa, viem, že má pravdu a predsa sa neviem z tých podivných pocitov celkom vymotať.

“Daj tomu čas. Svoj život si postupne skladáme. Ak sa t’a doteraz nikto nespýtal ako by si v skutočnosti chcela žiť, môže to byť ťažká otázka. Nám v tom pomáhajú naše dary a rovnako aj naša esencia. Vedie nás a ukazuje pre nás samých tú najlepšiu cestu.”

“Chápem, len keď ja stále celkom nerozumiem tomu svojmu daru a ani esencii.”

“To je v poriadku. Naše dary a aj samotná esencia sa vyvíjajú. Nie sú nemenné. Nie je to tak, že ich objavíš a uvedomíš si celý ten potenciál naraz. Tak to nie je. Život je živý a rovnako tak aj dary, s ktorými sme vstúpili do tohto života. Rovnako aj esencia. Nebuď na seba taká prísna. Naše dary a prejavy esencie sú pre nás tak prirodzené, že nám občas uniká ich hodnota.

Bola si to práve ty, kto si všimol náklonnosť Heny a Zuluho. My sme to nevideli. Tvoja esencia teraz zrejme poukazuje viac na prepojenia vo veciach lásky. Časom budú tieto tvoje schopnosti tak zdokonalené, že život t’a bude viesť k niečomu ďalšiemu. Život nechce ustrnúť. Takže prejavy tvojej esencie sa budú časom celkom prirodzene aj meniť. Je to krásny proces.”

Načúvam a ticho to celé vstrebávam. Vlastne mi to dáva zmysel.

“Neviem to vysvetliť, no rada by som strávila nejaký čas v tej osade pod Roraimou. Sama som z toho trošku zmätená, pretože letá som bola zvyknutá tráviť pri mori a táto osada nie je v jeho blízkosti. Tak nejako sa vo mne perú dve túžby. A potom si poviem, že predsa táto jar tu, bola tak teplá, takmer ako leto, ..” - nie som si istá, či viem do slov vložiť tieto svoje protichodné pocity. A je toho teda oveľa viac, no zrazu mám pocit, že celé to kľbko podivných pocitov môžem začať rozplietat' práve v tomto bode.

“Célie, nechaj sa viesť svojim srdcom. Ak ťa volá do osady pod Roraimou, choď tam. Nemusíš tam stráviť celé leto, buď tam, koľko budeš cítiť, že potrebuješ.“

Musela som sa zasmiať. Aké jednoduché sa zrazu zdalo to riešenie. Nemusím tam byť celé obdobie, celé leto. Prečo mi to nenapadlo? Áno, toto bola voľnosť, ktorú som stále celkom nepoznala. Vydat' sa na cestu nie podľa kohosi plánu, ale podľa toho, kam ma vedie srdce. Toto bolo pre mňa stále niečo nové.

Myslím, že práve v tej chvíli som sa rozhodla. Tá možnosť slobodnej voľby bola tak dôležitá.

Nevdojak som si spomenula na jedno podobenstvo. Hovorilo o márnotratom synovi. Vždy keď som počula vysvetlenie k nemu, niečo vo mne sa búrilo. Vnímala som ho inak, ako bol ten zvyčajný výklad. Mala som pocit, že to slobodné rozhodnutie vrátiť sa do domu svojho otca, že to bolo niečo veľmi dôležité. Ten márnotratný syn, všetkými tak zatracovaný, ten ktorý bol tak často vnímaný, že zlyhal, pretože nekráčal po vopred vyšliapanej ceste. Bola zlá? Určite nie. No verím, ba som presvedčená, že bolo oveľa dôležitejšie, aby urobil to slobodné rozhodnutie, ako sa len podriadil tomu predurčenému. K tomu márnotraternému synovi som vždy pocit'ovala sympatie.

Áno, niekedy stačí tak málo. Mat' možnosť voľby. Slobodnej voľby, tej kedy necítíme tlak podriadit' sa, či vyhovieť tomu či onomu. Iste, v tom konečnom rozhodnutí to môžeme zohľadniť. Avšak nie preto, že musím, že tak sa to patrí.

Zhlboka som sa nadýchla. Myslím, že takto slobodne som sa naposledy zhlboka nadýchla ako malé dieťa, ktoré ešte

celkom nevníma všetky tie “musím” a “malo by sa”, “tak sa to sluší”. Boli to hranice, ktoré neboli zlé, no niekedy okliešťovali až príliš. Až tu na Aurore som začala chápať čo sloboda je. I to, že sloboda bez zodpovednosti nie je ničím. No mať možnosť rozhodovať sa v rytme svojej duše, bolo niečo nádherné.

Strávili sme tu s Naluom hodne dlhý čas. Dobre mi to padlo. Všimla som si, že je iný. Netušila som čím to bolo spôsobené a zdalo sa mi, že teraz nie je čas a priestor sa ho na to pýtať, že v ňom samom stále ešte čosi doznieva.

Na duši sa mi uľavilo, hoci som nevedela ako to bude. Či so mnou pôjde aj Nole, alebo Nalu. A či tú púť do osady pod Roraimou nebudem podstupovať sama. To ma predsa len trošku desilo. No niekde v hĺbke sa mi zdalo, že túto cestu podstúpim bez Noleho.

Sedeli sme v tichu, keď mi napadlo spýtať sa Naluho, či nevie niečo o Timovi.

“Je to trošku zamotané. Nie je možné s istotou povedať, či si, alebo nie, jeho potomkom. Zostávajú skôr len domnienky. Možno keby tvoja mama a Juliette neboli

dvojičky bolo by to ľahšie. Často sa ale v takýchto prípadoch stáva, že sa deti pýtajú na svet o niečo skôr. Sú tu isté indície, ktoré hovoria o tom, že by to tak mohlo byť. Bude dôležité, aby ste ty a Nole v skúške striedmosti intímneho prepojenia pred obradom spojenia nezlyhali. Tým sa kruh uzavrie.

Čo Tima poznám, vnímal som uňho veľkú bolesť, tieseň. To je dôvod prečo sa intímne spojenie odkladá do času obradu spojenia. Ich duše sa zjavne prepojili, no nebolo im dovolené žiť spoločne. Pre dve duše, ktoré sa milujú je potom také odlúčenie veľmi ťažké. Duša môže začať chradnúť. Bôľ, alebo ako niektorí hovoria, bolestnú túžbu po nedosiahnuteľnom, je potrebné premeniť na niečo vznešené. Timo túto svoju bolesť premenil na niečo krásne. Vkladal ju do záhrad, do živého. Nevie ako tvoja stará mama, či našla nejakú útechu.”

“Hm, tiež sa venovala záhrade, hoci takým zvláštnym spôsobom. Akoby lipla na jej dokonalosti.” - uvedomujem si, že to zrejme nebolo to, čo by jej pridalo šťastia do života. Moja mamka hovorila, že nesmela behať po tráve, aby ju nezničila. Akoby malé dieťa svojimi nôžkami mohlo

zničiť trávnik. Záhrada sa akoby stala modlou, posvätným miestom, ktoré nik nesmel narušiť. Až neskôr dovolila starému otcovi, aby prebral starostlivosť o ňu.

Vedela som, že ma čaká ešte rozhovor s Nolem a odpoveď na otázku, kam chcem smerovať svoje kroky v ďalšom období. Vedela som si predstaviť aj to, že tu ešte nejaký čas pobudnem, no volanie osady liečiteľov bolo hodne silné.

Večer som sa zdôverila Nolemu. Len ticho prikývol. Povedal, že na časti cesty ma bude sprevádzať, že potom sa odpojí a nejaký čas bude tráviť v dome Mhenea. Na to som sa pravdu povediac necítila. Tieto domy sa mi zdali také opustené. Aj keď som mala rada to ticho samoty, predsa len tomuto som nevedela prísť na chuť. Zdalo sa, že Nole to plne chápe a za to som bola moc vďačná. V mojej mysli sa zrodila nová otázka, či to zvládnem.

Nole sa na mňa usmial, svojim pohľadom povzbudil, akoby opäť raz čítal moje myšlienky. Potom sme sa dlho objali.

Tej noci sa mi sníval jeden z tých podivných snov. Bola som znovu na pevnine a dostala som tú otázku, po čom

skutočne túžim. Spočiatku som bola zmätená a odpovedala tak, ako sa v skutočnosti odo mňa očakávalo. Lenže odpoveďou mi bolo tak desivé ticho, že som sa musela pozrieť do hĺbky svojho srdca. Odrazu som ho mala vo svojich dlaniach. Sprvu som nechápala akoby mi to malo pomôcť, dívať sa do fyzického srdca, ktoré tepalo ďalej vo svojom rytme.

Lenže potom, to srdce začalo svietiť, a to svetlo sa zväčšovalo a zväčšovalo, až som nevidela celkom nič len to svetlo. Obklopovalo ma, necítila som dokonca ani zem na ktorej som stála, akoby som sa vznášala vo vzduchu. Pocítila som tú dávnu túžbu preniknúť do múdrosti života.

V tom sne som si spomenula na jednu dávnu spomienku. Bola som malým dievčatkom, keď sa ktosi pýtal, či chcem byť radšej múdra alebo krásna, že predsa dievčatá, čo sú krásne sa majú lepšie, majú lepší a jednoduchší život. Spomenula som si na ten vnútorný boj, pretože som chcela byť aj múdra no nechcela som byť zároveň škaredá. Chcela som oboje. Zdalo sa však, že taká možnosť nie je.

A tak som si vtedy povedala, že chcem byť radšej múdra, pretože ak budem múdra, nebude mi vadit', že nie som pekná, že by som sa s tým vedela lepšie vysporiadať.

Teraz sa mi to zdalo bláznivé. Áno, ten vnútorný boj a zmätok som naozaj poznala už od útleho detstva, len som naňho nejak zabudla. Musela som sa tomu celému usmiať. S úsvitom nového dňa prišlo poznanie, že sa chcem učiť novým veciam, že to mám rada, ba milujem spoznávať nové, prenikat' do tajov života. Uvedomila som si, ako ma nadchla tá myšlienka veľkej knižnice v kmeňovej osade vyvolených. Bude to moja ďalšia zástavka? V tejto chvíli som vedela len jedno. Moje srdce ma ťahalo do osady liečiteľ'ov. Netušila som, ako to zapadá do môjho daru, či esencie. Vedela som len, že vypočut' tento hlas je dôležité.

88 - Pút'

Trvalo to ešte niekoľko dní, všetky tie prípravy, rozhovory. Bolo zaujímavé sledovať ako moje rozhodnutie niektorých prekvapilo. No Lily akoby mi rozumela. V deň kedy sme sa vybrali na cestu, sme ráno naposledy spievali spev Lumo a dostali požehnanie.

Tina ma dlho objímala a až vtedy som si niečo uvedomila. Keď som ju spoznala, zdalo sa mi, že jej esencia, nejakým spôsobom súvisí s krásou, no nevedela som to celé akosi zachytiť, zdalo sa mi to také prchavé. Počas obradu Muno Tina spievala. Jej hlas počas spevu znel tak nádherne zvonivo, rozliehal sa a akoby v každej note bol vložený odtlačok krásy života. Bolo to dychberúce a mne bolo ľúto, že som ju nepočula častejšie spievať, že si to nechávala len na slávnostné príležitosti.

Rozlúčili sme sa po rannom hodovaní a vydali sa na cestu. Pôjdeme len v malej skupinke, ja, Nole, Nalu a ešte jedna žena.

Časť cesty pôjdeme spolu. Nole potom zostane v jednom dome Mhenea, kde ho už čakajú. Žena má namierené priamo do Roraimy, no vyrozumela som, že je dosť možné, že na čas zostane v tom Mhenea dome. Cestu si plánovala rozložiť. Zdalo sa mi, že prežíva silnú vnútornú búrku a púť do Roraimy v takýchto prípadoch bola veľmi nápomocná.

O plánoch Naluho som zatiaľ netušila. Bol hodne mlčky, oveľa viac ako dosiaľ. Myslím, že ten čas čo bol mimo osady zemských, trávil v tichu, pretože sa zrejme o slovo hlásila jeho duša. Možno posun, vývoj v jeho esencii, či jeho dare, ako mi pred niekoľkými dňami čo - to naznačil a netýkalo sa len tých bežných objasnení a vysvetlení môjho zmätku, no týkalo sa aj jeho samého. Istotu som pravdaže nemala, myslím, že až čas ukáže, no niečo mi nahováralo, že sa nemýlim.

Kráčali sme v tichu. A tentoraz sme kráčali plne naložený. Žiadna prepravná kapsula, či prepravný box nám nepreniesol naše veci. Bolo to celkom iné, ako doposiaľ čo som poznala. Zaujímavé bolo sledovať, ako na toto putovanie reagovali naše Theia stromčeky.

Ten čo patril Pale, k večeru prvého dňa zhodil zo seba všetky plody a všetky listy. Hádam ešte nikdy som nevidela holý Theia strom. Bolo to podivné. Na mojom sa udiala tiež zmena. Plody menili opäť raz svoju farbu. Bola pozoruhodná, nevedela som z nej spustiť svoj zrak. Tieto plody sa paradoxne nekonzumovali. Teda len v skutočne výnimočných situáciách. Úplne postačilo roztvoriť ho a nektár z neho porozotierat' na niekoľko bodov na svojom tele. Už to pôsobilo ako balzam na telo i na dušu.

Začalo sa leto, počas dňa bolo príjemne teplo, no les si uchovával príjemný chlad. Nebola som si istá, ako zvládneme noc, keď tu sa pred nami črtalo údolie a niekoľko domov. Slnko sa blížilo k obzoru a takmer už bolo zapadalo, keď sme dorazili do malej osady. Muži požiadali o prístrešok na noc. Myslím, že domácim neuniklo, že sú vyvolení svetla a keďže sa blížil čas spevu Lumo, bolo jasné čo bude nasledovať.

Spevu sme sa ujali ja a Nole. Tento spev bol pre všetkých vždy ako závan čerstvého vzduchu do sparného dňa. Tak neuveriteľne pôsobil. Keď sme skončili, všimla som si, že aj Nalu a aj Pala z neho čerpali. Áno, teraz som si už bola

naozaj istá, že aj sám Nalu prechádza obdobím akýchsi zmien.

Pozorovala som tiež, ako boli ľudia dojatí. Toto bola naozaj malá osada. Len pár domov. Pozorovala som, akí boli vďační za naše zastavenie na tejto našej púti. Vždy boli pripravení prijať na noc pútnikov. No keď sa pristavili priamo vyvolení, vnímali to, ako veľké požehnanie. Hrialo ma na srdci toto uvedomenie. Pohostili nás a mne nesmierne chutilo. Zrejme svoje spravilo aj celodenné putovanie, z ktorého mi poriadne vyhladlo.

Zvest' o dievčati z pevniny, ktorému možno v žilách koluje aurorská krv sa dostala aj do týchto končín. Priznávam, prekvapilo ma to. Staršie ženy mi požehnali a ja som opäť raz cítila, že sem patrí, že nie som cudzinka. Zložili sme sa k zaslúženému spánku do spacích sietí a ja som okamžite zaspala.

Ráno sme začali zvyčajnými rannými zvyklosťami a spevom Lumo. Nasledovalo ranné hodovanie, ktoré sme s vďakou prijali. Na cestu nám nabalili niekoľko plodov rarika. Dlho sme sa tu nezdržovali, čakala nás ešte dlhá

cesta. Bola som moc vďačná za to, že sme nemuseli spať pod holým nebom, hoci šípila som, že aj na to dôjde.

Začal sa druhý deň nášho putovania. Ned'aleko tejto osady bola jedna Thara, čo slúžila niekoľkým menším osadám v blízkosti. Chvíľu sme zvažovali, či sa tam zastavíme; jeden z mužov nás pobádal, aby sme sa tam určite pristavili. Nakoniec sme teda privolili a vybrali sa tam, hoci to bola istým spôsobom zachádzka. Nikto z nás však neľutoval.

Zistila som, že vyvolení počas svojho života navštívia postupne všetky Thary na ostrove a myslím, že aj to prispelo k rozhodnutiu odkloniť sa od pôvodne zamýšľanej trasy nášho putovania. Strávili sme tam nakoniec oveľa dlhší čas ako sme pôvodne plánovali. Viem však, že všetci sme toto zastavenie potrebovali. Napokon, nikdy nebolo cieľom takéhoto putovania rýchly presun z jedného miesta na druhé.

Táto Thara bola dosť malá. Skrývala sa pomedzi skaly a stromy, zurčal tu malý potôčik. Kvety čo okolo nej rástli boli drobné, no voňavé. Rástlo tu aj veľa kvetov Rhonia, vo farbe v akej som tieto kvietky dosiaľ nevidela. Všetci sme tento čas strávili v modlitbách, v tichej chvíľke

stíšenia sa a rozjímania. Zrejme sme to potrebovali viac, ako sme si sprvu uvedomovali.

Až na poludnie sme sa pobrali ďalej. Myslím, že nás samých v tej chvíli prekvapilo to uvedomenie, ako dlho sme sa tu zdržali. Nik z nás to zrejme neočakával, no zároveň sme sa zhodli na tom, že sme to potrebovali ako soľ. Bolo iné, ponoriť sa do rozjímania pred cestou, ako keď už sme boli na nej.

Kráčalo sa nám dobre a cesta druhého dňa šla hladko. Podchvíľou sme sa pristavili, aby sme sa osviežili v nejakom prameni vody. No keďže sme sa zdržali počas doobedia viac, ako sme pôvodne plánovali, bolo jasné, že túto noc strávime pod holým nebom. Nebola som si istá, či som na to pripravená. Predsa len nočný chlad nebolo nič príjemné. Nevedela som aké to bude a čo vôbec očakávať. Posledný rok a pol som si napokon navykla na spanie v spacej sieti. Budeme teraz spať na zemi? Tak nejako som sa tej predstavy desila. Napokon to šlo ľahšie ako v mojich obavách.

Muži našli miesto, ktoré sa javilo ako najvhodnejšie, v tóni blízkeho lesa. Ja a Pala sme natrhali akúsi popínavú

rastlinu. Na ňu sme rozložili svoje koberčeky, a pod hlavu zložili ešte naše batôžky. Tá rastlina pod nami vytvorila niečo ako vzduchovú kapsu a celé to pôsobilo akoby nás koberčeky zospodu zahrievali. Každý z nás mal teplý vlnený pléd, ktorým sme sa mohli prikryť a bolo nám veru teplo až až. Netušila som, že je vôbec niečo také možné. Ešte toho bolo veľa čo som nepoznala.

Hodnú chvíľu sme sledovali hviezdy. Jagali sa a mne sa zdalo, že hádam musím byť v raji. Tak dobre mi v tej chvíli bolo. Cítila som vôňu lesa, všetky tie zvuky a predsa ticho, čo sa vpíja a prihovára samotnej duši. Ani neviem ako som zaspala a prebudila sa až s príchodom nového dňa.

Bolo mi stále blažene a zároveň tak nejako inak. Aj tu sme si dopriali zvyčajné ranné zvyklosti a oddali sa spevu Lumo. Tentoraz sa Pala spýtala, či by sa mohla pridať tiež. A bolo to nádherné keď sme sa mu všetci na našej výprave oddali. Ešte hodne dlho vo mne zaznieval.

Tento deň sme sa posilnili plodmi rarika a bez ďalšieho čakania sme sa vybrali pokračovať v ceste. Tretí deň nášho putovania sme toho prešli najviac. Kráčali sme v tichu, každý ponorený vo svojom vlastnom prežívaní. Kráčalo sa

mi dobre. Plody rarika boli prosto neobyčajné. Vždy ma fascinovalo, ako ten jeden plod zasýtil na celý deň, ako dodal potrebné množstvo síl a energie. Zastavovali sme sa len, aby sme sa napili, sotva prehovoriac.

V neskorom popoludní tretieho dňa sme sa priblížili k domu Mhenea a moje srdce sa priam splašene rozbúšilo. Vedela som, že na čas sa naše cesty s Nolem rozdelia a podchvíľou ma z toho zaplavoval smútok. Stále som tiež netušila ako to bude ďalej. Či Pala zostane na čas tu, či ďalej budem pokračovať s Naluom a či sama. Tá predstava ma desila najviac.

Moc som tiež dúfala, že na noc budeme môcť ostať v Mhenea dome. Podchvíľou sa mi zdalo, že je to dôležitá zástavka na našej ceste a až tu sa rozhodne ako bude naše putovanie ďalej pokračovať. Vyrozumela som, že už nie sme ďaleko od osady liečiteľov, že tento dom, je častou zástavkou na ceste tam a do Roraimy.

Táto zástavka mi padla naozaj vhod. Putovať aj s Theia stromčekom, dávať pozor keď sme viac stúpali, či klesali nebolo zďaleka jednoduché. Navyiac po pár hodinách

všetko v batôžku ma aj tlačilo, nehovoriac o váhe, ktorá s každým ďalším poobedným krokom sa zdala väčšia.

Keď sme dorazili, boli radi, pretože ako sa zmienili, očakávali nás už doobeda. No keď počuli, že sme sa zastali aj v Thare a že sme tam strávili viac času, len ticho s úsmevom prikývli. Zdalo sa, že im to na objasnenie plne postačovalo, ba dokonca, že tomu boli aj radi. Túto noc sme mohli zostať tu. S ránom budeme v nejakej zostave pokračovať ďalej. V akej, to som v tejto chvíli vôbec netušila. Zdalo sa však, že Pala by tu rada pobudla, dokonca požiadala aj o Mhenea lôžko na túto noc.

Na chvíľu sa mi zazdalo, že tomu nik z tu slúžiacich a ani Nole neboli celkom radi. Keďže Nole tu nejaký čas pobudne, ukázali mu, kde bude za ten čas bývať a tak sa vzdialil. Spýtala som sa teda na to, čo mojej pozornosti neuniklo Naluho. Jeho odpoveď ma sprvu prekvapila, no keď som sa nad tým viac zamyslela, dávalo mi to zmysel. Povedal, že Pala je na putovaní a že kým v nej plnohodnotne nedosadnú tieto zážitky, nie je moc dobrou voľbou Mhenea lôžko.

“Je to preto, že počas noci na tomto lôžku sa veci môžu urýchliť, čo nie vždy je na ošoh. Zdá sa mi, že Pala má tú tendenciu, chciet’ urýchľovať’ veci, no nie vždy je to dobré. Ak chceš veci urýchliť, no nie si na ne plne pripravená, v konečnom dôsledku ťa to v nejakom bode môže celkom zomlieť’. Ten čas putovania má svoj dôvod. Pamätáš ako si prvý krát putovala po tomto ostrove, keď si išla na obrad rozlúčky do osady vodných?” - prikývne, Nalu pokračuje, no ja už viem čo chce povedať a tak ho dopĺňam.

“Ten čas toho putovania bol nesmierne dôležitý. Keby sme vtedy išli thuli alebo thulinou, nebolo by to dobré. Každým jedným krokom som sa viac a viac akoby pripravovala na to, čo malo prísť’.”

Nalu s úsmevom prikyvuje: “Presne tak. Som rád, že to chápeš. Vždy keď je tu niekto z pevniny, alebo sa vráti niekto kto bol dlhšie vo vašom svete, akoby na toto zabudol.”

Viem o čom hovorí. Niekedy som mala pocit, že keby sa dal urýchliť ten čas, čo žena nosí pod srdcom dieťa, že poniektorí by uvítali zrýchlenie tohto času. Chvíľu sa ešte

túlam vo svojich myšlienkach, keď sa pýtam Naluho, kto bude zajtra pokračovať’ v našom putovaní, či aj on tu chce nejaký čas pobudnúť’.

“Keby si bola Auroranka a dobre poznala naše rastliny a zvieratá, pokračovala by si sama. Preto budem pokračovať’ s tebou. Som napokon tvoj sprievodca.” - usmeje sa a ja som celkom dojatá a vd’ačná až mám chuť’ objat’ ho. No cítim, že čosi hádam aj chce dodať’. To nevy povedané sme nakoniec nechali až na ďalší deň, kedy som mu ja sama navrhla, že nie on nás bude viesť’ na zvyšku nášho putovania, ale že si to akoby odskúšam nanečisto a budem to ja, kto nás povedie. Zároveň som ho však požiadala, že ak by som nás mala viesť’ moc zle, že budem rada ak zasiahne. A Nalu s tým plne súhlasil.

Do osady liečiteľ’ov to nebolo už ďaleko, v podstate bolo treba prejsť’ len jednu horu. Prv ako sme sa však ráno pobrali pokračovať’, zašla som znovu, tak ako večer predtým k blízkeму prameňu. Jeho voda bola vskutku lahodná. Zotrvala som pri ňom v jednej tichej chvíľke. I toto ráno som bola prizvaná k spevu Lumo a bolo to

čarovné. Pridali sa aj zemskí vyvolení čo tu boli a mne náš spev znel ako tá najkrajšia oslava života samého.

Nole ma na rozlúčku silno objal a ubezpečil, že to bude určite len chvíľa čo sa znovu stretneme. Niečo vo mne mi šepkalo, že to bude dlhší čas ako by mi bolo milé, no verila som Nolemu, že predsa len to bude okamih.

Ja a Nalu sme teda pokračovali ďalej. Prejst' jednou horou. Zdalo sa, že to zvládneme za pár hodín. Tak som si aspoň namýšľala. Až keď sme vošli do hory uvedomila som si, že tento terén je oveľa strmší, že to nebude až také jednoduché. Iste, dalo sa ísť okľukou, ktorá by zabrala ďalšie dva dni. My sme však boli dobrodruhovia a tak bolo jasné akou cestou budeme pokračovať.

Na cestu sme sa najedli ozaj len striedmo. Nabalili nám tie chutné bobuľky a plody rarika. Keďže sme však aj po predchádzajúce dni jedli tieto plody, bolo nevyhnutné, zjesť aj tieto bobule. Plody rarika sa nesmeli jesť viac dní za sebou, a my sme veru už boli na tej hranici, kedy by to nebolo celkom dobré. Plody rarika navodzovali povznesenú náladu a nám sa preto aj napriek stúpaniu, kráčalo ľahko.

Veru, aj keď som ich milovala, stále som nepoznala všetky záludnosti týchto skvelých plodov. Asi po dvoch hodinách putovania sme sa teda osviežili čistou pramenitou vodou a zajedli si tých bobuliek. Osviežili nás dostatočne a my sme ďalšie hádam veru aj dve hodiny pokračovali v celkom rezkom tempe. Až potom sme zjedli rarika plody. K vrcholu to už nebolo ďaleko a potom pozvoľné klesanie a nakoniec ešte jeden výstup už k samotnej osade.

Kráčalo sa mi dobre. Nalu, tak ako som bola navrhla, nechal ma viesť. Hádam len raz či dva krát som si nebola celkom istá, no prv ako mi vyšiel naproti na pomoc, som sa zorientovala a ďalší smer určila správne. Nalu len prikývol.

Ťažká chvíľa však na mňa padla v neskoré popoludnie. Netušila som ako ďaleko sme, už som sa nádejala, že sme blízko, no stále som nevidela osadu a ani nič čo by mi pripomínalo, že sa približujeme, hoci okolie sa mi zdalo povedomé. Uvedomila som si ale, že vlastne prídeme z druhej strany a možno aj to ma miatlo. Predsa len, už niekoľko krát som do tejto osady doputovala. Samozrejme vždy v sprievode a zrejme som preto až tak nesledovala

záchytné body, ktoré by mi mohli v nadchádzajúcom putovaní byť nápomocné.

Zmocnil sa ma taký nedobry pocit. Nezdalo sa mi, že by sme išli pomaly, skôr naopak. Prečo sme teda nemali už na dohľad osadu? Povzdychla som si. Netúžila som ďalšiu noc stráviť pod holým nebom. Bol tu celkom hustý les a zdalo sa mi, že ani Nalu by tomu nebol celkom rád. Zastala som, tak trochu nesvoja a premýšľala, či predsa len som niekde neurobila chybu, na ktorú ma Nalu neupozornil.

Pozrel na mňa prekvapene a spýtal sa či už nevládzem.

“Ale áno, len ... pomaly sa bude končiť deň a osada ktovie kde vlastne je.” - zrazu si uvedomím, ako bizarne mu to musí zniet'. On nepochybne vedel, že sme už blízko.

Pobavene sa zasmial, no pevným hlasom dodal: “Pod’.”

Takmer som spadla z nôh. Boli sme v skutočnosti veľmi blízko. Les tu bol ozaj hustý a zrejme preto som nevidela prvé náznaky blízkej osady. Áno, cestička na ktorú sme sa v poslednej etape nášho putovania napojili, bola dost' vychodená, nie ako tie, po akých sme kráčali doteraz. Moja chvíľka slabosti mi zrazu pripadala smiešna, no

vzápätí som si uvedomila, že bola celkom prirodzená, že aj to je niečo, čo patrí k putovaniu.

Pred nami bola tá malá osada liečiteľ'ov. Tá, v ktorej som strávila svoje prvé mesiace po prebudení. Lava nám vyšla naproti. Moje srdce zaplesalo radosťou, keď som ju zbadala. Bola ako pevný bod tejto osady, ani si ju neviem predstaviť na inom pôsobisku, patrila jednoducho sem.

89 - Osada liečiteľ'ov

Bola som v cieľi svojej púte a bolo mi ozaj dobre. Nohy ma boleli, viac krokov by som hádam ťažko len zvládla. Zvečerievalo sa a mne odľahlo, že sme to stihli. Bol to veru dobrý pocit, priam skvelý. Unavená a predsa šťastná, presne tak som sa cítila.

Lava ma odviedla do jednej izby, v ktorej tu budem počas môjho pobytu. Opláchla som si tvár, osviežila a pripravila na večerné zvyklosti. Bolo zaujímavé, že priamo tu, v tejto osade sa spev Lumo nezvykol spievať'. Teraz, po všetkom doterajšom poznaní mi to prišlo zvláštne. Keď som tu bola

prvý krát, o veľa veciach som ani len netušila, vnímala som len tú ozvenu doliehajúcu sem z Roraimy a bolo mi dobre. No teraz som si nevedela predstaviť, že by som ho nespievala. Aké to bude? Nemala som skutočne potuchy.

Vládla tu veľmi komorná atmosféra. Niekoľko ľudí sem dorazilo počas týždňa, posledný včera a dnes ja a Nalu. Traja z nich sa zajtra chystajú na výstup do Roraimy. Jednej zo žien bude tento večer dopriaty očistný kúpeľ. Ďalší podstúpil počas popoludnia obradný kúpeľ priamo v prírode v jednom z jazierok, ktorých je v okolí požehnané.

Všetko tu prebiehalo priam v posvätnej tichosti. Keď som tu bola pred pól druhu rokom, všetko som vnímala inak. No možno to bolo práve tým, čo všetko som medzitým spoznala a naučila sa. Vtedy som v podstate väčšinu dní trávila vždy s niekým na potulkách okolím a až tak moc sa v samotnej osade nezdržovala.

Áno, myslím, že samotné moje vnímanie sa zmenilo. Aké to tu teda teraz bude po všetkom mojom doterajšom poznaní? To som nevedela ani pri najlepšej vôli odhadnúť. No tento prvý večer, keď sme nakoniec zasadli k večernému hodovaniu, niečo som si všimla. Bolo to tak

neuveriteľné. Bolo to hádam prvý krát, čo som si plne uvedomila ako môj dar a esencia spolupracujú. Takmer som sa z toho uvedomenia až vznášala, myšlienky pobiehali sem a tam a nie a nie sa upokojiť.

Verím, že mi v tom pomohol aj rozhovor, ktorý som mala nedávno s Naluom a o to viac som fascinovane sledovala čo sa deje. Bolo to ozaj ohromné. Priam som to videla, hoci viem, že nič z toho nik iný nevidel. No ja som jasne videla prepojenie duší Lavy a Naluho. Chcelo sa mi to vykričať do sveta. Zdržala som sa, no pravdu povediac, mala som čo robiť. Najradšej by som s nimi zatriasla či sú slepí, že nevidia, že patria k sebe.

Potom som si ale na niečo spomenula. Na to, ako mi aj Nijo rozprával, že niekedy tie roky, keď sú najviacej pri sile venujú službe Aurore. Tí dvaja patrili k sebe, nik by ma nebol presvedčil o opaku. Tak prečo to bolo tak ťažké? Keď som sa po tom prvotnom návale nadšenia a odhalenia tých jemných vlákienok upokojila, navnímala som aj niečo celkom iné. Lava patrila na toto miesto, nejakým spôsobom s ním bola prepojená. Naluho esencia hovorila

naopak o tom, že je sprievodcom. Pôjde teda vždy tam, kam potrebuje ísť ten, koho sprievodcom práve je.

Moje srdce sa zrazu rozbúšilo, niečo vo mne sa nechcelo zmieriť s tým, že by títo dvaja mali svoje životy obetovať všetkým. Viem, že Aurorania to vnímali inak, no ja som to v tejto chvíli nevedela prijať. Možno preto, že obaja boli môjmu srdcu blízki a chcela som aby boli šťastní. Mohli byť šťastní jeden bez druhého? Do istej miery určite, no prečo by nemohli vytvoriť pár, ktorý privedie na svet dieťa či niekoľko detí? Šípila som, že ich deti budú nádherné bytosti, že sa v nich spoja tie jedinečnosti každého jedného. Priam som to celé videla pred svojimi očami.

Kým som si ľahla so siete a napokon zaspala, prešlo mnou ešte niekoľko takýchto vzrušených vln. Bolo to nové, bolo to nepoznané, no čím som si bola istá, tak bolo práve to, že títo dvaja patria k sebe. Premýšľala som s kým by som sa mohla porozprávať o tomto mojom novo objavenom vnímaní dvoch duší. Zatúžila som, aby tu bol Nijo a vzápätí som zaspala. Celkom vyčerpaná, viac od toľkého premýšľania ako od celodenného putovania.

Áno, bola som presne ten premýšľavý typ, čo dlho nad všetkým dumá, až kým vo veciach nemá jasno.

Ráno som sa prebudila nádherne oddýchnutá vo zvyčajnom čase, keď noc pobozká deň a slnko sa pomaly vydáva na svoju púť. Všade vládlo ešte ticho. Vyšla som von, natočila sa k Roraime a na chvíľočku som sa dotkla svojho srdca, sklonila svoju hlavu v tichej vd'ačnosti za nový deň. Myslela som si, že som jediná kto vstal tak skoro, no mýlila som sa.

Aj Nalu tu bol, Lava a niekoľko ďalších. Rozhýbali sme sa, a potom som vnímala tú jemnú ozvenu spevu Lumo. Napadlo mi, ako by asi znel spoločný spev Lavy a Naluho, len ich dvoch. Jednou zo skúšok lásky u vyvolených svetla je aj spoločný spev Lumo. Keďže ja som nebola Auroranka, nebolo jasné, či tejto skúške budeme vystavení. Viacero indícií hovorilo, že by to tak mohlo byť. Pravda tiež je, že už sme spoločne tento spev spievali, len my dvaja. Či to v tej chvíli bolo vnímané ako skúška lásky, som si veru nie istá. Na mojej stuhe prvých požehnaní v tomto smere nepribudla žiadna nová výšivka. Nateraz som

nechala tieto myšlienky, ktoré sa rozbiehali celkom iným smerom, ako bola tá moja prvotná.

Počas ranného hodovania som ich vnímala, ich oboch. Ak by som aj chcela spochybnit' svoje večerné uvedomenia, že som predsa len bola unavená po celodennom putovaní, dnes ráno som si bola istá nad všetky pochybnosti, ktoré by sa chceli prihlásiť o slovo. S ránom som však vnímala aj niečo ďalšie a to, že tí dvaja si nájdu k sebe cestu, že to bude len niekoľko málo rokov, čo budú plne každý vo svojej službe a že sa tak stane prv ako opustím Auroru. Vlákienka boli jemné, zdalo sa mi, že budú potrebovať trošku postrčiť a ani neviem ako, no vedela som, že som tu pre nich.

Nalu sa ma spýtal čo som tak ticho, či nad niečím premýšľam a ja hádam prvý krát neviem ako sa vykrútiť z odpovede, pretože viem, že ešte nie je čas, aby som mu odhalila tieto svoje zistenia. A tak sa rozhodujem zamerat' sa na niečo iné. Hovorím mu o tom, že som si doteraz čo som tu bola neuvedomila, že v tejto osade, sa nespieva spev Lumo a že si vlastne ani celkom neviem predstaviť

aké to tu bude po všetkých vedomostiach a zručnostiach čo som po ostrove nabrala.

Chvíľu sa na mňa podozrievavo díva. Zrejme vycítil, že mu nehovorím to, nad čím som práve premýšľala a tak ešte dodám, že či náhodou nevie, či ja a Nole budeme podstupovať aj skúšku spevu Lumo.

Tu sa usmeje a celkom bez zaváhania mi odpovie. "Isteže áno. Nie je dôvod, prečo by ste touto skúškou nemali prejsť." - pozorujem, že je vlastne pobavený.

"A čo ty? Zostaneš tu?" - vlastne neviem ako sa ho na to spýtať.

"Niekoľko dní tu pobudnem. Potom budem doprevádzať tých čo potrebujú vystúpiť do Roraimy, no majú menej síl, alebo sú v náročnejšom rozpoložení svojej duše."

"Smiem sa niečo spýtať?" - predsa len začínam opatrnejšie a Nalu ma pohľadom posmeľuje.

"Vieš, zdá sa mi, že ty sám prechádzaš akýmsi procesom zmeny, alebo ako to nazvať." - sama presne neviem ako to

pomenovať, no pravdu povediac dúfam, že Nalu mi bude rozumieť.

Chvíľu mlčí, ticho prikývne, potom len dodá: “Áno, sám neviem celkom k čomu ma to povedie.”

Chápem. Je to ten moment, keď sa veci ešte len krištalizujú, keď je potrebné počkať kým sa mútna voda upokojí, sadne čo má sadnúť, aby sa ukázala tá čistá, priehľadná.

“Aj ja som chcel s tebou o niečom hovoriť.” - dodá, šípim čo to zrejme bude a prv ako to povie zo mňa vypadne:

“Zrejme sa blíži čas, čo už nebudeš mojim sprievodcom po tomto ostrove.” - hovorím ticho.

“Tak trošku. Stále som tu a aj tu budem, len sa mi zdá, že už ma nepotrebuješ tak ako na začiatku. Naučila si sa toho naozaj hodne. Si silnejšia než si myslíš a to aj teraz keď možno tápeš, keď sa otváraš do novej etapy svojho života, keď objavuješ svoj dar a svoju esenciu.”

Moje srdce mi nahovára, že možno by som mohla položiť ešte jednu otázku. A tak skúšam tak trošku okľukou.

“Vieš, včera sa mi stala taká vec. Vnímala som, priam som videla ako duše dvoch ľudí tu na tomto mieste boli prepojené. Akoby medzi nimi bolo jemné vlákienko. Neviem to vysvetliť. Zdalo sa mi to priam hmatateľné. No vnímala som aj to, že ešte nie sú akoby pripravení vstúpiť do vzájomného vzťahu.” - nechcem mu viac prezrádzať, ovplyvňovať ho aj keď viem, že sa nemýlim.

“To je esencia mostu. Tí čo majú túto esenciu často hovoria o tom, že vidia takéto prepojenia. Akoby svetielkujúce nitky .. “ - súhlasne mu pritakávam.

“Célie, som tak rád. Som rád, že si sem prišla. Malo to zjavne svoj dôvod. Možno práve tu sa plne bude môcť rozvinúť tvoj dar a prídeš k lepšiemu pochopeniu aj svojej esencie.”

Vnímam, že je naozaj potešený, ba šťastný mojim nečakaným pokrokom.

“Vieš, spočiatku ma to ohromilo. Potom som si myslela, že hádam bláznim. A potom znovu som to videla a vnímala to celkom jasne.”

“Nuž, toto bude zjavne tvoja nová úloha. Naučiť sa dôverovať svojmu daru, pracovať na schopnostiach, čo sa s ním spájajú.”

Náš rozhovor ma upokojil. Stále sa mi zdalo, že je to skôr prchavé, ťažko uchopiteľné, no odrazu som mala pocit, že som prosto na dobrej ceste. Spomenula som si, ako sme s Nolem hľadali Tharu lásky. Prešli sme si vtedy aj tápaním, či ideme dobre a vo chvíli keď sme vedeli, že áno, bol to tak dobrý pocit, ako aj teraz. Zdalo sa mi, že sa hádam nado mnou slnko jasnejšie rozsvietilo.

Tento prvý deň som sa rozprávala aj s Lavou. Tento deň, do osady neprišiel nik nový. Na cestu do Roraimy sa vydali nakoniec štyria pútnici. Po rušnom ráne to tu ešte viac utíchlo. Toto miesto malo svoju magickú atmosféru. Mala som rada ten čas s Lavou, hovorila som jej o svojich poznaniach v jednotlivých osadách a ona pozorne načúvala. Bola veľmi dobrá poslucháčka. Myslím, že to bola súčasť jej daru, pretože z ničoho nič položila vždy nejakú otázku, ktorá sa mi spočiatku zdala tak prostá, príliš jednoduchá, chvíľami bláznivá. Hĺbku tých otázok som si uvedomovala až vo chvíli keď som na ne

odpovedala. Bolo to pozoruhodné a podchvíľou mi behal mráz po chrbte. Lava sa nepýtala povrchné a ani neočakávala povrchné odpovede.

“Nemusíš odpovedať hneď a ani nemusíš odpovedať mne. Odpovedz sama sebe, úprimne.” - bola jej rada, keď som zostala zaskočená jednou takou jej otázkou.

Nakoniec sme sa rozhodli, že si zjídeme k tomu jazierku, kde som sa kúpala prvé dni na tomto mieste. Tešila som sa ako malé dieťa, keď tu ma premkol strach, či to bude také úžasné ako predtým. Čo ak je len v mojich spomienkach to miesto tak krásne dychberúce a možno sa aj zmenilo. Hlavou sa mi prehnala táto smršť pochybností, keď som sa rozhodla, že sa nechám prekvapiť. A tak sme vyrazili.

Bolo tu nádherne, toto miesto nestratilo nič z toho ako som si ho pamätala. Musela som sa zasmiať, ako sa niekedy naše spomienky a aj pamäť občas s nami pohrávajú. Lava bola zvedavá, čo ma tak pobavilo a tak som sa jej zverila.

“Nuž áno, niekedy si pamätáme len niečo. Akoby si naša pamäť vybrala čo si chce pamätať, čo bolo v tej chvíli pre

nás dôležité, čo sa nás najviac dotklo, v tom príjemnom i tom menej príjemnom ohľade. Zvyčajne to čo má silný emocionálny náboj si najľahšie zapamätáme. A vieš čo mňa ešte fascinuje?”

Krútim hlavou, že ozaj neviem a som zvedavá.

“Úplne ma fascinuje, keď niečím prechádzaš, tak to vnímaš inak, ako keď si potom na ten čas spomenieš. Veľa ľudí čo prechádza našou osadou a pokračuje na výstup do Roraimy, prichádza v čase životných zmien, mnohí aj v ťaživej situácii. Je pozoruhodné načúvať im, počúvať ako to vnímajú a ako to celé vnímajú po nejakom čase. Ako sa ten pohľad zmení. Ten proces premeny je jednoducho úžasný.”

“Nuž áno, keď prechádzaš ťaživou životnou zmenou tak len málokedy sa to zdá ako niečo dobré, hoci niekde v hĺbke srdca zrejme vieš.”

“Áno, keď sa všetko preskladáva a preskupuje, je to prosto pozoruhodné. Milujem to.”

Dívam sa na ňu a vnímam, že hovorí pravdu. No nechápem, ako môže niekto takéto obdobie života

milovať. Mňa vždy zmeny desili. Často prichádzali nečakane a bolo treba sa rýchlo prispôbiť. Nie raz až s odstupom času som si hovorila, že som mohla reagovať aj inak. Lenže toto bola jedna z vecí, ktoré tu na Aurore postupne prenikali do môjho srdca. Vedieť aj v tých náročnejších životných situáciách, ktoré nepochybne prichádzajú, vedieť si zachovať tú dôveru v život. Spomenula som si na to, ako som sa vždy v tých chvíľach začala hádať s Bohom. Obviňovala som ho, pýtala, prečo sa práve toto deje v mojom živote. A obviňovala som ho aj z toho, že ma nemiluje, ako bol zaslúbil, že ma opustil a nechal ma kráčať touto cestou samú.

Chvíľu som sa prehrabávala vo svojich spomienkach a uvažovala nad tým čo Lava povedala, až som musela súhlasiť.

“Áno, zvyčajne až s odstupom času vieme nájsť aj dary, ktoré ťaživé životné okamihy mohli priniesť.”

Ležíme, pozorujeme plynúce oblaky a z ničoho nič zo mňa vypadne:

“Lava? Ty netúžiš po láske? Myslím, po láske s mužom?”

Prekvapená Lava sa na mňa pozrie, zdá sa mi akoby ani nerozumela mojej otázke a zaskočená sa zrazu cítim ja. Nakoniec, len ticho povie: “Vlastne som nad tým ani neuvažovala. To čo teraz žijem je pre mňa tak fascinujúce, že si asi ani neviem predstaviť nič iné.”

Práve v tom okamihu som pochopila niečo veľmi zásadné, niečo čo sa ukázalo, že je dôležité pre život sám.

Pokračovanie nabudúce

Príbeh bude ďalej pokračovať po lete. Na leto pre vás chystám všetky doterajšie kapitoly v jednom “vydaní”, tak aby ste si ich mohli stiahnuť a pohodlne čítať aj offline počas letných, prázdninovo dovolenkových, dní.

Prajem vám krásne leto.

V jesenných kapitolách sa Célie ponorí do poznania utrpenia žien jej rodu. Nečakaný sen z minulosti jej odhalí ďalší dielik rodinnej histórie a bude pre ňu veľkým prekvapením.

V osade liečiteľov celkom prirodzene preniká do poznania prastarej múdrosti života - Ehlumi. V jeden okamih prijme Nijom vyslanú správu, aby za ním prišla k starým ruinám. Vydáva sa tak na ďalšiu cestu.